

15 CÉNTIMS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY VII — NUM. 314
BARCELONA, 30 D'OCTUBRE DE 1928

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 32596

—Llamé a Altés y al punto abrió,
si la pelota no entra,
de los xuts que van a fuera
no responda Altés ni yo!

CAP202CUA

≡Famosos≡
Restaurants

COMPOTA ESPORTIVA

EN PIERA D'EN LLAMBROCS

Suggestió? Deliri? AHucinació? El cert és que cada vegada que arrencava, lent, majestuós, mesurat en els moviments, nosaltres ens l'imaginàvem lluint aquell trajo verd guarnit de plata, amb bufles i sacsons, el barretet de vellut abonyegat amb la ploma erissada i l'espasa botant pels rostolls. El to declamatori, l'actitud altiva, el gest ample, tot ens recordava aquella vetllada de la «Penya Els Tres», en la qual en Piera feia el paper de don Lluís Mejía del *Tenorio* d'en Llambrocs:

«—Y aquel extremo que pasa con pijama y quitasol?

—Es Piera.

—Vatúa listo!

Em creia que era un cargol!»,

Es que s'ha empeltat la parsimònia d'en Sastre? Es que el greix li pesa? Es que vol que el castiguin sense jugar, però cobrant?

De seguir per aquest camí, no trigarem gaire a veure en Piera d'en Llambrocs cercant glòria i ho-

nors en el teatre i emulant les gestes d'en Zacconi, d'en Nicodemi i d'en Borràs.

LA PARTIDA DE LA PORRA

L'èxit de la partida de la porra ha estat definitiu. Qui va veure l'«Español» del dia de l'«Europa» i va veure l'«Español» del dia del «Barcelona», per més escèptic que sigui no podrà deixar de creure en l'eficàcia d'unes quantes garrota-

des ben administrades. Ningú no ignora que la vigília del partit de la «màxima taquilla» la partida de la porra va actuar sobre les cos-

telles d'en Padron, d'en Solé i d'en Broto. El diumenge següent, a Les Corts, l'equip de l'«Español» donà un rendiment que sorprengué a la mateixa empresa i a tothom, menys a la «partida de la porra».

No es pot demanar més simplicitat ni més efectivitat. Altrament, el resultat aconseguit és una garantia.

Es aquesta la solució? Si és aquesta, què fan parats els delegats del «Barça»? No els sembla que en lloc de comissions depuradores, Assemblies, controvèrsies i disgustos, el procediment dels socis de l'«Español» és molt més pràctic i més positiu?

Proposem que les vigílies de partits una comissió de socis del «Barça» convoqui l'equip al «Sol de Baix», i una vegada allí, proveïts d'estaques, els estimulin posant-hi tot el seu entusiasme i l'endemà nament ningú que vagi presenciar l'equip farà miracles.

Les excel·lències d'aquest entre-el partit «Barcelona»-«Español» no ens les podrà negar.

Aquest entrenament, però, pot fallar en el cas que els jugadors s'hi tornin. En aquest cas la comissió executora pot sortir en camilla.

MEDALLES I COPES

per a concursos d'esports

E. SEGURA-PL. REIAL, 15

LA COLLA DEL «LLANTO»

Els amics i admiradors del sensible secretari del «Barça», senyor Figuerola, pensen donar-li un banquet d'homenatge. Els que formen «la colla del llanto» actualment estan ultimant els detalls perquè el tec sigui un esdeveniment.

A nosaltres, només de pensar-hi, ens vénen les llàgrimes als ulls. Podran resistir l'emoció, els assistents, i empassar-se els canalons quan se'ls faci un nus a la gola?

Cada comensal portarà tres mocadors de recanvi i tots es mocaran sovint, produint un soroll desesperat. Portaran el lluç i un comensal dirà: «Aquest pobre lluç, si molt convé, ha deixat orfes a mitja dotzena de llucets que seran devorats per un congre.» Els altres comensals sanglotaran i durant una estona no es sentiran més que gemecs. Portaran el pollastre, i un comensal, sobreposant-se a l'emoció, explicarà: «Aquest infeliç pollastre, assassinat per una cuinera de mals instints, ahir trescava alegre pel galliner entre les gallines i els pollets, i avui, per culpa de

la golafreria humana, és un cadàver.» Els altres comensals arrencaran en plor desfet i els cambrers gemegaran esgarriposament.

A l'hora dels brindis, en Figuerola provarà de parlar, però no podrà. Els sanglots l'ofegaran. De tant en tant podrà proferir mots solts, com: «Quiero morir!», «Solo en la vida!», «Sufro y perezco!», «Muriendo expiro!», Però com que els comensals, en el paroxisme de la desesperació, es rebel-

caran per terra, llençant «ais!» llas-timosos i crits esgarri-fosos, en lloc del cafè hauran de servir-los cama-milla i en lloc de conyac aigua-naf.

Donem aquest crit d'alerta per-què les persones fàcilment impres-sionables es guardin d'assistir-hi.

LA TRADICIO

Serà possible que enguany l'«Es-pañol» arribi a campió de Catalu-nya? Serà possible que la conden-sada del «Barça» falli per primera vegada, sentant un funest prece-dent?

Tot just acabem la primera vol-ta. Resta la segona. Fins ara tot succeeix igual que els anys an-te-riors. Succeirà en la segona volta el mateix d'altres anys?

Nosaltres, en somnis, veiem avançar la tradició muntada en un *patinette*, fent esforços per arribar a temps i imposar-se.

Arribarà a temps, la tradició? Recordem que l'any passat va ar-rivar cinc minuts abans d'acabar-se el campionat i s'hi va conèixer.

Tinguem paciència i recordem-nos que la tradició és la tradició i mai no ha fallat.

L'ESCENA DEL SOFA

En Sami jeu indolentment en el sofà, i el senyor Canons prega age-nollat als seus peus:

Canons

Cálmate, pues, vida mía;
reposa aquí, y un momento
olvida aquel juramento
de mi amenaza sombría.
Ah! No es cierto, ángel de amor,
que estás dispuesto a entrenarte
y otra vez sacrificarte
para calmar mi dolor?
Esta paz que se disfruta

después de tanta mandanga,
pasado el corte de manga
y el éxito sin disputa,
el éxito familiar
y el deportivo probados,

por qué insistir solapados
en privarte de jugar?
Entre tanto sinsabor,
te pregunto complacido:
no es cierto, mago querido,
que estás respirando amor?
Esa armonía que el viento
recoge entre diez millares
de socios llorando a mares
por su culpa y por tu aliento.
El grito desgarrador
del pobre socio afligido!
No es verdad, mago querido,
que estás respirando amor?

Sami

Callad, por Dios, oh, Canons!,
que no podré resistir
mucho tiempo sin morir
de aquella antigua lesión.
Ah! Callad, por compasión,
pues, oyéndoos, me parece
que mi cerebro enloquece
cual si oyera un gramofón.
Sois un pavero, Canons!
Veinte veces os he oído
llorar con este quejido,
sin creer en vuestra aflicción.

Canons

Mago mío! Estas palabras
cambian de modo mi ser;
ya jamás te re de ofender.
Somos ovejas!

Sami

Sois cabras!

Canons

Desecha ya tu pavura,
Mago, dueño de mi ser,

porque me siento a tus pies
aun capaz de la cordura.
Sí: iré mi orgullo a postrar
ante el socio acusador,
y, o habrá de darme tu amor,
o me tendrán que matar.

Dova

La reaparició d'en Sami

Ja han quedat convençuts els pessimistes i els optimistes que amb la reaparició de l'home lla-gosta» no succeïria res de parti-cular...

Ni els que demanen el cap d'en Sami varen fer soroll en aparèixer al terreny, ni els seus partidaris varen demostrar massa entusias-me en veure'l: fredor, en conjunt.

I en el transcurs del joc, ni les seves genialitats—prodigades amb comptagotes—varen entusiasmar massa, ni les seves pifiades—bas-tant abundants per cert—varen provocar les ires del respectable.

Indiferència, doncs?

Si a nosaltres ens toqués parlar d'aquests punts tan seriosos, opi-nariem, però tot això és massa transcendental i reservat als plo-mífers que escriuen de cara a la sensibilitat—que en el futbol és passió—dels llegidors. Ens limi-tem solament a consignar que la presència d'en Sami no va arribar a emocionar ni a uns ni a altres. Ni emocions favorables, ni desfa-voorables. Va produir curiositat com a màxim.

Innègablement, és una senyal digna de tenir-se en compte!

IRÒNIC

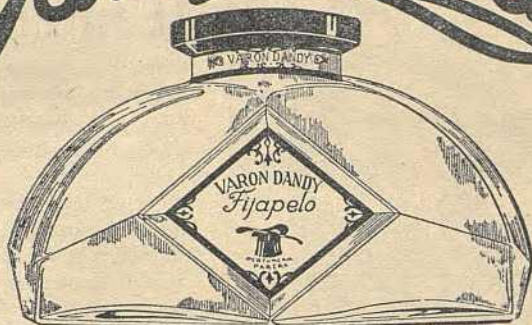

350 C. C. TIPO SAHARA 1,450 PTAS.
Agència: Mallorca, 279

GAT PER LLEBRE!!

Varon Dandy

FJAPELO

Fou el primer i segueix essent l'únic malgrat els seus imitadors i falsificadors.

PERFUMERIA PARERA.

AVIS: La PERFUMERIA PARERA no té cap Sucursal de venda al detall a Barcelona

Quien no trabaja, no juega

(Fragment humorístic d'una presa de pèl a un periodista americà. Música, la que vulguin.)

—Actúa usted en el fútbol como profesional o...?

—Profesional, yo? Nunca! (Es-garrifances dels directius.) Repito que nunca. Y le advierto que siendo yo capitán del team, no admito que en él actúe quien no trabaje. Ca! Como para fomentar escuelas de vagancia soy yo! Todos estos muchachos trabajan allá. (Deuen treballar a l'Excelsior, a l'Edèn...) Ganan sus buenos sueldos. (Al «Barcelona» o allá on treballen?) Po otra parte, hacer profesionalismo de un deporte... vamos... no es caballeresco. No lo cree usted así? (Si ho creu, és d'una bona fe sidralística. Home, Pep, que els prenguis el pèl així!)

—Exactamente.

—M'agrada la concordància.

—Samitier! Samitier! — llaman de afuera, a voces, y nuestro interlocutor acude.

—A practicar. Es la hora.

—Caray (malparlat!), amigo periodista. Usted me disculpa, verdad? El deber es el deber. (I la brometa és la brometa.)

—Escapa. El simpático capitán a poco aparece vistiendo los colores de su club.

—Hasta luegoito.

—Hasta siempre.

Un instante después desmaya a su goalkeeper de un terrible cañonazo...

—Caray!!! (D'aquests terribles

cañonazos fa molt de temps que els onze mil els enyoren.)

Si després d'aquest interviu hi ha algú que dubti que l'«Hombre-llagosta» no juga gratis el amore, li regalarem un passi de lliure circulació per passejar per l'Escullera.

Sabem que l'«Hombre-llagosta» era un home d'una ironia fina capaç de prendre el pèl al més pintat, però ha depassat tots els càlculs nostres en llegir l'interviü precedent.

DEMANEU ARREU

Company Gelamà

SEC. _____

DEMI-SEC _____

DOUX _____

SEC. _____

DEMI-SEC _____

DOUX _____

CARTE D'OR.	Ptes. 5'20
EXTRA.	" 6'50
CUVÉE RESERVÉE.	" 7'75

La seva característica es de una exquisida suavitat

Diu, el cap dels compromissaris...

Ja de tots és coneguda l'existència d'aquest soci del «Barça», fins ara misteriós, que s'ha proposat treure l'entrellat del succeït a Amèrica i castigar enèrgicament els responsables que resultin.

No és descobrir un secret el dir que és el cap dels compromissaris del primer miler i l'autèntic i veritable «papu» que tant temen els directius.

No obstant, però, la fama d'home terrible que l'envolta i constar-nos la tenacitat de les seves campanyes, vàrem arribar per dubtar de la seva classe excepcional, en veure la solució que es donava a la darrera Assemblea de delegats del club blau-grana, que tant ha fet riure als aficionats a les fortes emocions.

I per a complaure l'amo, que des claudicacions, vàrem decidir entrevistar-lo, malgrat el perill que representa l'arribar fins ell, sense portar una autorització signada pels Plantada-Soler-Roca, que re-

presenten l'oposició als anhels presidencials de *don Arcadio*.

—Pum! Pum!...

—Qui hi ha?

—Un servidor de vostè...

—Passi, si és servit.

I ja ens teniu davant l'heroi del nostre article, de qui no fem la descripció per tal d'evitar que sigui reconegut pels partidaris de l'antic règim «barcelonista».

—Es vostè l'iniciador de la revolució de delegats?—vàrem preguntar-li, així com es pregunta l'hora al primer que passa.

El «Lenín» dels socis del «Barça» ens va llençar una mirada a contrallum, però en notar que trè-

iem pit i portàvem una cossa, va creure més convenient respondre afirmativament:

—Sí, sóc jo! Què voleu?

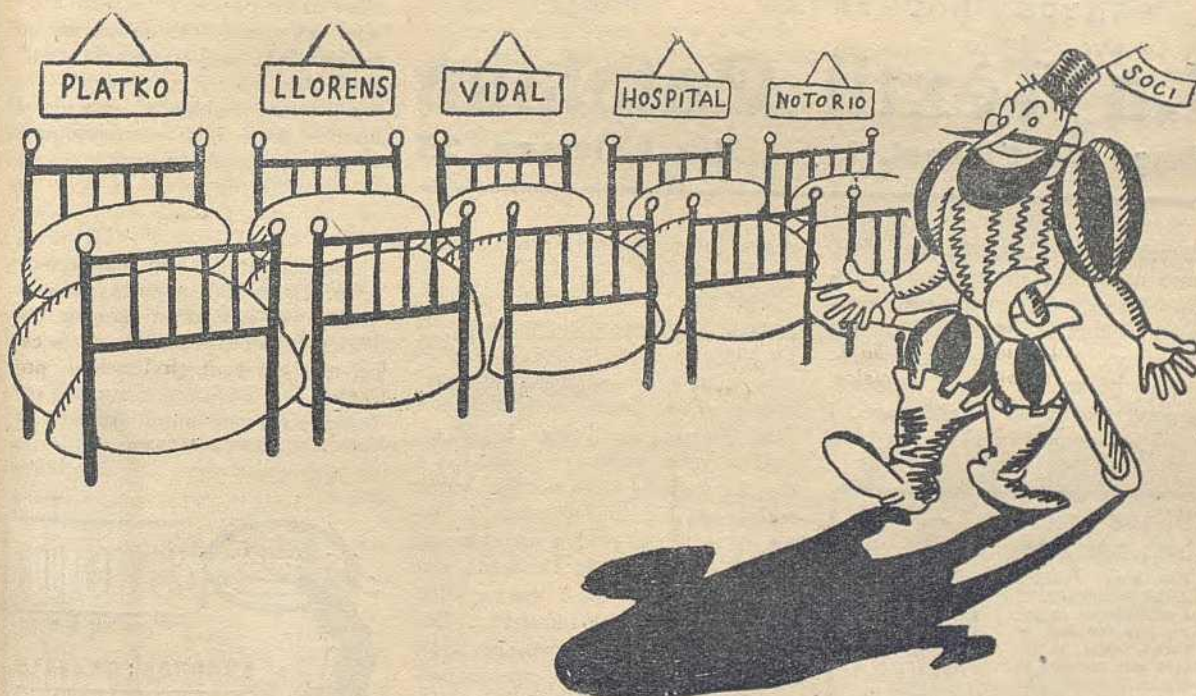
—Doncs voldríem saber per què vostè i companys varen fer el ridícul i varen emocionar-se com unes damiselles a l'Assemblea depuradora.

—Calleu, si no voleu saltar per l'ull de l'escala! Qui parla de ridículs i claudicacions! Vatuallisto! (Hem de fer constar que aquesta exclamació substitueix la veritable, que no és apropiada a la moralitat d'aquesta revista.) Tots varen complir com a bons i ningú no va cedir, i, si no, escolteu!

—Sóc tot orelles...

—La majoria dels meus era aclaparadora, fins el punt que a l'Assemblea no hi havia lloc a discussió. La nostra voluntat estava assegurada. A la Junta hi comptàvem amb l'ajut dels tres que vostè ja sap. Tots estàvem juramentats a no donar cap mena d'explicacions de la nostra actitud; per què, si érem una majoria absoluta? Pot dir-se que els únics contraris eren els que seien a la pre-

MOTOCICLETES DUNELT
Garatge Europa-Amèrica
Balmes, 167 : París, 210
(Xamfrà a Diagonal)

SOCIO-TENORIO

Mi buen club empleó en esto
entero su capita';
ante el éxito, yo ahora
fundaría un hospital.

**Aturi
el fred...**

UN BON ABRIC el guardarà de totes les molèsties del mal temps

I vostè el pot adquirir a un preu molt reduït comprat-lo a la **GRAN PANYERIA** **La Tèxtil Catalana** amb 3 condicions ben diferents:

- 1.ª Li podem vendre el «corte» des de 40 ptes.
- 2.ª El tenim confeccionat, des de 40 ptes.
- 3.ª Fent-li a mida excel·lentment, des de 100 ptes.

Visiti'ns i es convencrà
PANYOS I NOVETATS

La Tèxtil Catalana

Plaça de l'Àngel, 1

Via Laletana, 25

sidència, llevat dels tres. Per això, quan ens varen dir que concretéssim càrrecs, vàrem somriure. Concretar? Quant a votació, érem deu contra un. A més, per què concretar, si de moltes coses, malauradament, no hi ha comprovants, i si algun comprovant existia, era

massa greu per portar a una Assembla de socis pacífics.

Per tant, el nostre triomf fou posició fou aprovada per vuit vots de majoria i la nostra proposició era la que els dirigents temien: càstig d'en Sami i inhabilitació d'en Fornis i en Torres Ullastres.

Una volta aconseguida la victòria, la majoria dels nostres varen retirar-se, i quina no seria la seva, és a dir, la nostra sorpresa, en llegir als diaris de l'endemà que no havia succeït res i que tot s'havia arranjat amistosament!... Davant aquest misteri, vàrem poder clar i indiscutible. La nostra proesbrinar que la nostra proposició,

aprovada per vuit vots de majoria, havia estat anul·lada... per una altra votació?; ca, barret!; per la Directiva i els seus partidaris, sense cap tràmit reglamentari i aprofitant les hores de la matinalda. Es a dir, que la nostra proposició, reglamentàriament, subsisteix, car no ha estat anul·lada per una altra votació...

—Així, doncs, el que s'ha acordat després...

—Un pastel! Ja pot dir-ho! En el qual nosaltres no hi hem tingut art ni part.

—I què passarà, doncs?

—No pot dir-se encara, sense perjudicar el que tenim decidit; però puc avançar-li que no estem conformes amb l'arranjament que s'ha fet a la nostra esquena.

—Així, el maremagnum continua?

—I per molts anys! Perquè amb el triomf de la nostra proposta hi anava l'acceptació de la dimissió de la Directiva, i, pel que es veu, això és massa terrible per alguns dirigents, que estimen massa els càrrecs que ostenten.

—I si s'hagués guanyat l'encontre amb l'«Español»?

—Home..., llavors potser hauríem callat per no fer mal al club; però ara que el campionat és molt problemàtic, creiem que la nostra campanya no pot perjudicar-lo per res i estem decidits a fer valer els nostres drets i a fer respectar la validesa d'aquella votació!

IRÒNIC

Si sou encorbals... enlleu-ho

Useu nostre **TIRANT ADREÇADOR "APOLO"** i conservareu la joventut i la bellesa de vostra figura, facilitant amb rapidesa el desenvolupament del vostre pit. — Demaneu detall a

CASA SABATÉ
ESPECIALITATS
ORTOPÈDIQUES
FERNANDO, 24

Especialitat en suspensoris elàstics per a futbolistes

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL : Sta. Anna, 21

MONTFALCÓN

QUADROS : GRAVATS

MARCS : MOTLLURES

TAPISSOS PINTATS

Carrer Boters, n.º 4

(final de la Portaferrissa)

Petita xerradeta amb en Figuerola

Desitjant fer un interviu de ràpida actualitat, organitzarem una mena d'enquesta completament privada, per veure qui era la figura de màxima actualitat. Tots els consultats (directius, federatius, delegats, porters i acomodadors) varen contestar més avinguts que els delegats de miler. Tots apuntaren el mateix nom: Sami. Nosaltres, davant una unanimitat tan perfecta, no ens hi pensàrem gens i cap el «Barça» a veure si trobàvem en Figuerola.

Va ésser la primera persona que poguérem dividir tot seguit de passar la porta. Sortia del despatx del president i es ficava a la caixa. De la caixa anava al quarto dels mals endossos. D'aquí en sortia amb un retrat d'en Sami, en feia treure la pols i el feia tornar a penjar al lloc d'honor.

—Així, digui que això, senyor Figuerola, és un fet—varem insinuar.

—Fet i fet, sí. Serà un fet.

—Reparició?

—Reparició i casament.

—Què diu?

—Sí, vostè valdrà més que no s'hi faci fort perquè potser faria alguna planxa. En canvi, a mi ja sap que tot m'està bé i no he de témer res. Es qüestió d'haver fet tragèdia una vegada a la vida per saber copsar tota la immensa immensitat d'aquestes coses que li deia.

—No sé què vol dir; però, vaja, segueixi, segueixi...

—Ja veig que no m'ha comprès. Recordi's del que va passar al local de la Federació quan l'Assemblea del «Barça».

—No me'n puc recordar perquè un servidor també és dels que s'esperaven a baix al carrer per veure què passaria. Però m'ho han explicat. Escolti: que potser s'ho portava estudiat, tot allò?

—Ben estudiat, potser no. Ho havia llegit un parell de vegades, només.

—Llegit?

—M'explicaré, perquè no m'entendria. Jo sóc el que dirigeixo el butlletí del club. Vostè sap que un dels nostres millors elements i primer col·laborador és el senyor Deop, que una vegada va fer la *Petita tragèdia d'en Jordiet*, aconseguint un èxit que el va sorprendre. No

parlem d'això perquè ja hi ha dit tothom la seva. El cas és que jo li vaig demanar un altre article, i em va escriure una obra que en diuen *Gran tragèdia d'un secretari en plena Assemblea*. Com que jo poso els originals en net a la màquina, me'l vaig aprendre aviat. Tot allò, fet i fet, anava per mi.

—Així, vostè no és l'autor de tot aquell mullader?

—Home, veurà! Del mullader, precisament, sí. Les llàgrimes, a la partitura del senyor Deop, no hi eren.

—Ha dit partitura? Que potser hi ha música?

—Sí, hi ha música, però ens va fallar el *coro*. Si fessin les Assemblees que hi pogués entrar tothom, el *coro* dels onze mil hauria anat com una seda. La glòria d'autor del senyor Deop hauria estat definitiva.

—Se'l felicita per la interpretació, senyor Figuerola! Ah, i per les conseqüències.

—Es allò, sap? Un dia pels uns, demà pels altres. Si mai se'ls acut treure'm a mi, sense comptar els sacrificis que he passat jo per ells, aleshores el mateix autor escriurà un drama gran-guinyolesc que el representaran en Forns i en Torres Ullastres. Es la llei de les compensacions.

—Molt bé, home! Miri, no el vull destorbar més. Digui'm què pensa fer.

—Em jugaré la vida, si cal, pel meu estimat club. Es qüestió que s'arregli tot amb pau i tranquil·litat.

Que reaparegui en Sami i que es quedi la mateixa Junta. Jo acabaré el Reglament interior. Pels empleats també hi he de procurar. Abans d'acabar la carrera d'advocat, la meua il·lusió era d'arreglar una plaça a l'Ajuntament. Havia sentit a dir que d'allà no els en treuen si no en fan alguna de grossa. Avui dia ja no em preocupa. El «Barça» és l'altre ajuntament en aquest sentit. N'hi ha dos.

—Afegeixi-n'hi un altre.

—Quin?

—El *Mundo*. Allà també passa alguna cosa per l'estil.

—Com vulgui. No hi tinc inconvenient.

—Quins altres projectes té?

—Pocs, molt pocs. Potser un vot de gràcies al meu estimat amic senyor Domènech, que es mereix això i molt més. Després, tal vegada una reforma en el carnet...

Ens despedírem efusivament. En Figuerola, diligent i treballador, es va assegurar instantàniament a la màquina d'escriure. Va treure un carnet de soci d'un calaix i el posà en disposició d'escriure-hi alguna cosa.

Abans de marxar, mirant per damunt de l'espatlla del secretari de la Directiva, varem poder veure una cosa que ens féu pensar, després, molt. En Figuerola acabava d'esborrar allà on deia *títol de soci* i hi havia posat *cèdula de be*.

DIFUNT

FRICOT
PER A DESPRÉS DE L'AFATAT
ÉS LO MILLOR

—Trofaré benzina en aquest poble?

—No, senyor; però si vol el puc acompanyar a la tintoreria i li deixaran el trajo com a nou!

CARTA D'AMERICA

En Ebets Field, en anchuroso estadió lindante con el barrio de Lligghacama Street, lejos del Broadmasting hay una fuente que canta. Los que beben de esta agua son los ventrílocuos. Y digo esto que no viene a tono porque los escritores de estilo debemos sacrificarnos en aras de la frivolidad. Nosotros, hora es ya de que lo confesemos (las tres y cuarto), somos más frívolos que el leñador vasco y su manager Berthis, que es una especie de mantecado con *pullover* y que por sus cualidades frigoríficas no se derrite ni en plena canícula. Pero vamos al lugar del suceso, que es donde debemos cumplir nuestra misión sacrosanta de fieles traductores de partes facultativos, y demos una ojeada a Ebets Field. Qué vemos? Gradadas, muchas gradadas y muy poco públi-

co. El organizador, en un rincón, haciendo la manilla con el manager Arthus y perdiendo hasta los dientes de oro.

Y de pronto aparece Patterson y el árbitro floricultor señor Magnolia. Un manager que más parece un fraile le invita a reconciliarse con Dios. Patterson hace testamento y llora. Paulino se traga una esponja i sonríe. El público le aplaude. Empieza el combate y acaba. Cómo acaba? Acaba por precipitación del vasco, que, sin esperar que Patterson haya resucitado por completo, le larga un hachazo que lo catalepsia. El público, puesto en pie, pide a Paulino la exhibición de post-combate. La sesión de gimnasia y de malabarismo de rigor. Paulino accede y pasa la maroma por las cuerdas del ring, hace juegos malabares con la palangana y una silla, sostiene el manager en la punta de

la nariz y hace saltos mortales. Dos horas después, Patterson despierta y declara que no quiere la revancha.

Estamos donde estábamos, o dos kilómetros más abajo?

Tex Rickart, entretanto, hace preparativos para organizar el campeonato del mundo, que se celebrará antes del Juicio Final.

Yo, para aquel día, ya he encargado una túnica y unas sandalias.

FRANCESC ANGLÈS ALEMANY

**RON
BACARDÍ**

FLATUS

En Tunney s'ha tornat «pavero» y les seves declaracions són tan divertides com les de l'Uzudun. Per un home que dóna conferències, visita biblioteques i assegura que és tan popular com en Lindbergh, les declaracions tenen un valor inestimable.

Ara és quan tenim la convicció que el dia que en Tunney torni a pujar al ring li faran un nas nou.

El seu avís de què per evitar manifestacions vindrà a Barcelona de rigorós incògnit, és del tot inútil, car ningú no havia pensat en anar-lo a rebre.

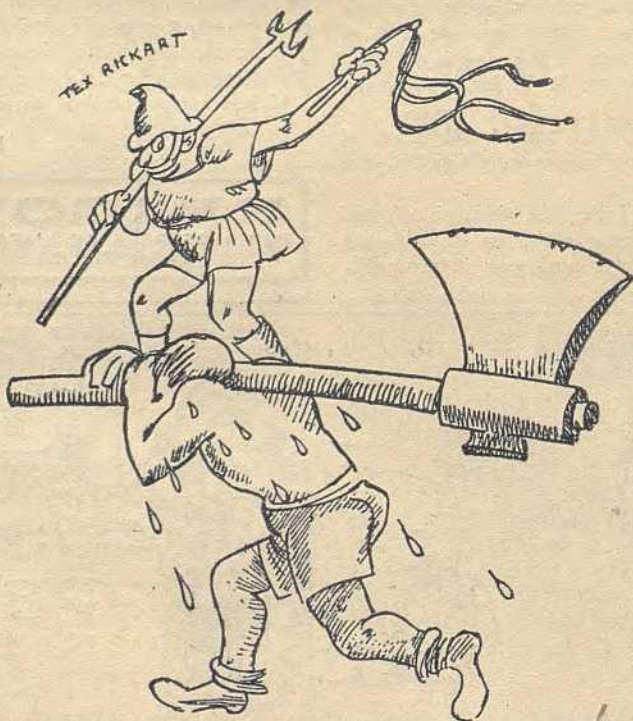
En Meléndez assegura que va celebrar un interviu amb en Tunney. Perquè el públic en tingui la completa seguretat, l'interviú apareix publicada a la revista *Boxing*. L'interviú comença així:

«—Madame Tunney: Monsieur Meléndez, espanyol. Monsieur Tunney: Monsieur Meléndez, joueur de tennis espanyol. Monsieur Wilder: Monsieur Meléndez.»

Ens estranya que en Meléndez no s'hagués fet presentar com a *joueur de tennis et correcteurs de preuves*. Aleshores en Tunney hauria exclamat:

—Oui! Monsieur Meléndez! Le meilleur correcteur de preuves de «Le Monde»!

En Tunney, seguint l'interviú, li va preguntar si Espanya era benica.

«El calvari d'en Paulino». Quadro del cèlebre pintor senegalès Hauhià Maxxeringa, que es conserva en el Museu del País del Sidral.

Gran Ohio Elegância
Sempre as últimas no-
vidades :: Em cases urgentes
trabalha em 2 horas

Quan en Tunney vegi el monument d'en Pitarra i el d'en Clavé, n'hi haurà per llogar-hi cadires. El que haurà d'anar de rigorós incògnit serà en Meléndez.

普 普 普

Si volen fer anys, els recomanem que ingressin a la vitrina de l'Artero, amb la seguretat que únicament boxaran amb adversaris de bones referències.

* * *

Li desitgem que tingui més sort
que la que va tenir aquí.

* * *

El dijous, la repetició del combat fou la *caraba*. En Jean Joup va fer el que va voler, atabalant en Murall fins que aquest va abandonar al cinquè *round*.

En acabar el combat, el negre
sutge va reptar en Gironès.

Sense que en Jean Joup sigui res excepcional, creiem, però, que amb en Gironès podríem veure un combat interessantíssim.

* * *

—Doncs aquest Soya fou vençut una vegada per en Gironès.

L'Artero no va insistir i esborrà l'èxit que s'anava a apuntar.

Cuina selecta : Tes
Dansants : Sopars a
l'americana : Exh
ció de balls moderns
en la pista lluminosa
Exit de la dansarina
PILAR ALCAIDE

Atraccions de gran novetat

Des de fa moltíssim de temps, que el senyor Plantada res del que fa l'Arévalo li plau; essent federatiu, ja no era sant de la seva vocació.

La setmana passada, el senyor

Els millors Tallers de Reparacions elèctriques en tot el que és de l'Automòbil

Tallers **CALVERA**

Provence. 312-Tel. G. 1296

L'Arévalo, que en aquesta mena de coses sap molt bé per quin mar navega, demanava augment de personal, perquè tot sortís conforme. El senyor Plantada li va potar la contrària, mostrant-se mesquí, i va voler suprimir-ne; el Creso, que aquesta vegada no ha acreditat la fama que de tal té, va sortir amb la seva, i, entre altre personal, va suprimir els controlers que acostuma a haver-hi al passatge de les tribunes i preferències, per tal de fiscalitzar quins tenen dret a aquell departament, i el desordre més gran va donar la raó a l'Arévalo.

En Plantada va economitzar pel club 30 pessetes, i la Federació va imposar al «Barcelona» una multa de mil per la mala organització.

Amb estalvis així, i amb les ganàncies de l'excursió a Amèrica, aviat el club haurà d'anar a captar. I com si això no fos prou, el governador també ha penyorat el «Barcelona» amb una altra multa de mil pessetes, per l'excés de *taquillatge* venut.

Està vist que, per a fer tribunes, el senyor Plantada és un trumfo; però a evitar que les prenguin per assalt els que no hi tenen dret, i encara amb entrada falsificada, a això l'Arévalo hi vol la seva.

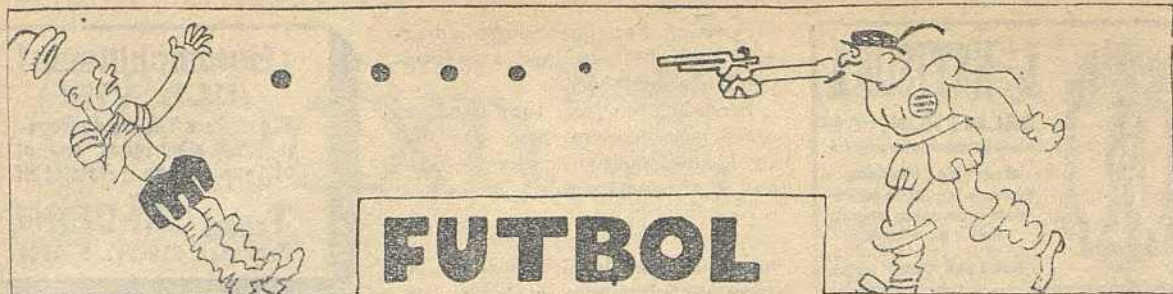
TRANSPUNT

Bevedors de xampany : proveu el **VIVERT**

Fundador: D. MIQUEL BOFILL TRIAS, Fontanella, 4, pral. i 1.º, Director: PERE PAGÉS LLUIS

COMERC I IDIOMES

Professora experta nacional i estrangera : CLASSES per ambdós sexes en locals independents

L'«Español», enigmático, clarividente, apoteósico, arrollador, gallardo i calavera, fa l'exhibició cumbre i queda proclamat per tercera vegada campeón de primera vuelta, després d'estomacar el coco per cinc gols a un. El equipo de los grandes éxitos va tenir una tarda piramidal, i únicament es veié superat per la formidable actuació d'en Comorera, que estigué insuperable

ASPECTES

Era verde el gasón, verde la hierba... I tenia una alçada més que regular. Així els tres centímetres i mig d'aigua que reposaven damunt el terreny passaven desapercebuts. De tant en tant, alguna clapa deixava entreveure una miqueta de fang.

El xalet era sencer. Els vidres també. El marcador lluia els dos zeros. I encara hi havia aquell cèlebre bar.

Les obres de la tribuna demostraven l'activitat extraordinària de la casa. D'ençà del darrer dia que s'hi jugà ja hi han afegit dues barres de ferro, han reblat tres claus i han fet proves de resistència.

I els pupitres? *Qué me dice usted, amigo Dioscero, de los pupitres?* Pulimentats, barnissats, amb lletrats d'esmail, etcètera, etcètera. Es veu que no hi planyeres.

Hem de parlar del públic? Doncs diguem que les populars estaven atapeïdes, però allò que se'n diu estar atapeïdes de debò. En un partit «Sans-Español» no s'havia

vist mai una cosa així. La tribuna també estava plena? No. Ho era una tercera part, només. Però què diantrel!, tampoc no s'hi val a ésser massa exigent.

EMPEZO LA LUCHA

Van sortir els equips i el reffi i va passar el de sempre. I després? Després també, el mateix de sempre. *Expectación, silencio*, i ja hi som.

El «Sans» va semblar que es deixava cohibir de moment, però allò va durar cinc minuts justos, els necessaris perquè l'«Español» s'apuntés dos còrners al seu haver.

Però la reacció no es podia fer esperar i aviat vàrem veure com els extrems i els interiors del «Sans» passaven pilotes a en Zamora per veure si en Miró s'hi acostaria.

Domini? No, no ho era. L'«Español», reservant-se, feia de tant en tant alguna coseta per donar senyals de vida, i matava la qüestió passant la pilota a en Bosch, el qual s'encarregava de portar el pànic al terreny sansense. La ju-

gada, invariablement s'acabava amb un xutarro i una parada formidable d'en Casanoves.

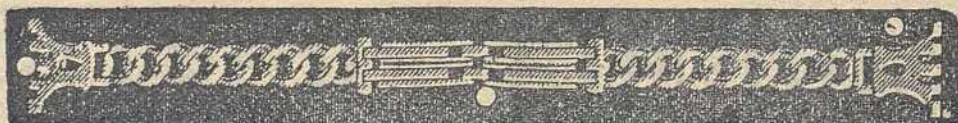
ENCARA NO DOMINAVA NINGU :: ::

L'Olm va dir: «Meva!» I li varen deixar. La pilota venia d'enlaira i el defensa del «Sans» tot solet va aixecar la cama, va fer mistos i la bimba seguí avall. En Ventoldrà, pel que pogués ésser, l'empaità i prengué quatre metres d'avantatge a tots els seguidors i a dos travessos de dit de la porta etzivà un cacau de pronòstic que va tocar el pal i se n'entornà. Els socis van llençar un ai!, que es va sentir des del Turó Park.

L'«Español» va començar a agafar franquesa i en Bosch, després de demanar permís a en Besoli, s'internava i armava cada guirigall que engrescava les multituds. I en Tena II va entrar en acció. Sol davant d'en Casanoves fallà un xut d'aquells infallibles i un cop també a dos metres del porter llença una canonada que si sap anar dotze pams més baix no hi ha qui l'aturi.

“JOIERIA CARLES VENDRELL”

RAMBLA DEL CENTRE, 2
EDIFICI DEL LICEU

El més pràctic per a rellotge de polsera. En or de 18, des de 75 ptes.— En plata de 18, des de 16 ptes.— En or leminat, des de 15 ptes.

AQUESTA CASA, FUNDADA EN 1840. NO TÉ CAP SUCURSAL

CASA SIBECAS
ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU 35 TEL. 52955

Es va tirar un tercer còrner contra el «Sans».

COMENÇA LA SESSIO

Ho recordem com si fos ara. En Comorera acabava de ballar el *kake-walk* davant les tribunes, i assenyalava la col·locació precisa a en Ventoldrà. En Padron es va estrènyer el nus del mocador del coll i va dir a en Tena: «Empe-zamos?» «Com et sembli», va respondre l'ex-sabadellenc. I com que un passe el pot fer qualsevol, encara que no sigui *torero*, en Tena es va trobar amb la pilota als peus i com que els defenses del «Sans» no estaven al cas, *ipso facto* i patim-patam, i l'home del marcador va córrer a amagar el o i a posar-hi un 1.

Mocadors? Tots els que vulguin i de tots els colors que vulguin. Naturalment, dominava el blau, que és color de moda. *Jolgorio?* Demanin. Alegria? Encara més. Diu que cantaven? Sí, tangos i tot. Un *socio* i una *socia* feien un duo de dos:

Ella.—El pañuelito blanco
que te ofrecí,
bordado con mi pelo...

Ell.—Lo tengo aquí!

Ella.—Lo has desplegado?

Ell.—El viento engrescado
lo dispone así.

ANEM PER UN ALTRE

I segueix fent vent a favor de l'«Español». Al Turó Park començaven a aixecar globus i en Comorera s'assajava per fer la competència a en Maieroní. Va passar un altre minut, i el quart còrner contra el «Sans» el va salvar en Casanoves, que estava apoteòsic.

—Miri, senyor Guixà. No ho veu? Què passa?

—Com si veiés visions. En Besoli falla.

—Oh, però no hi vol dir res. Barullo? Gooooool.

—Ja n'hi ha dos. Pobrets de nosaltres. Què hem fet de la moral?

HEM PERDUT LA MORAL :: :: ::

Pensar que fins aleshores el «Sans» era el *coco* i el rei i ara lluitava pitjor que qualsevol equip de segona categoria. Hi ha coses

En Zamora, que el diumenge va estar desconegut i no va protestar ni mig gol.

que ni que t'ho juressin. Mentrestant els de l'«Español» abraçaven en Ventoldrà, en Zamora sortia a donar un tomb i en Bosch s'enterava del què es necessita per arribar a internacional.

Deixem passar quatre minuts. Mentrestant l'«Español» començarà a exhibir-se i en Padron podrà fer mitja dotzena de driblings dels seus.

L'ACABOSE

Fem-nos l'efecte que ja han passat aquells quatre minuts. La davantera de l'«Español» fa *primo*.

XAMPANY SANT JORDI
EL MILLOR DE CAVA
BODEGAS CATALANAS
Gasp. 115: Telèfon 377 S. P.: BARCELONA

res. Broda, dibuixa, s'exhibeix, tot el que vulguin. En Solé és a tot arreu i en Bosch s'acredita com el millor de tots.

En Padron va dir: «Toma, amigo Tena. Se trata de un caramelo refrescante.» En Tena, amable i ben educat, contestà atent: «Tengo los cajalos corcados y lo dulce me perjudica. Lo regalaré a los de enfrente.» Però els defenses del «Sans», condescendents i ben avinguts renunciaren a l'unison: «Casanoves, té, te'l regalem. Es aquí terra.» I com que a en Miquelet els dokos li agraden d'allò més, va ésser qüestió de pocs segons i va llençar-se decidit de cap al gazon.

*La pelota rodolaba
y hacia el gol se dirigia,
del portero se burlaba,
los defensas engañaba
y en la gabiá se metia.*

Desistim de descriure l'entusiasme que va produir entre els adeptes el tercer gol de l'«Español».

LA CARABA

Se'n recorden d'aquella davantera olímpica de l'Uruguay? Doncs comparada amb la de l'«Español» no és res. Com que en Solé tot sol es sobrava per contenir la davantera del «Sans», que era com si no hi fos, en Padron i en Broto es trobaven amb la pilota als peus i feien filigranes a dojo. Les passades precises i rases entre els interiors i els extrems, constituïen tot un tractat de tècnica. Allò era música celestial. Per acabar d'arrodonar el conjunt, en Ventoldrà llençava unes centrades precises i engrescadores, i en Bosch driblava, *taconeaba*, s'escapava, s'inter-nava i ho acabava rodó engegant uns directes que feien trontollar els pals. En Tena, convençut que el millor que podria fer era no enredar, es limitava a saltar i córrer i fintar, però deixava passar

Rocalla EL MEJOR MATERIAL PARA CONSTRUCCIONES

TUBOS PLANCHAS ACABALADAS DEPOSITOS CANALONES DEPOSITOS PARA WATER PLACAS 40 x 40 cm BOVEDILLAS RES. ESTUDIO: 167 CANUDA: 2

TELEFONO 3344 4

ROCALLA S.A. BARCELONA

sempre la pilota, i així de passada que als ulls de la gent feia jugades de mestre, quedava bé i no n'esguerrava cap. Els socis, en el paroxisme, coronaven les jugades amb uns «oole!» que es sentien des de Montjuïc, i de peus dalt de les cadires, ballaven el can-can i encantats de la vida llençaven els barrets enlaire i es felicitaven mútuament els uns als altres. Els xuts difícils a la porta del «Sans», hi ploïen a dotzenes. Xutaven els extrems, xutaven els interiors, xutava en Solé, xutava en Portas... Però en Casanoves ho treia tot. Van tirar més còrners. Ja sumaven set.

L'atac el dirigia en Comorera. Allargava els braços ara cap aquí, després cap allà. S'acostava, picava de mans, reia, plorava, tornava a riure... *Grand guignol* amb totes les de la llei.

ATENCION, QUE VA LA OTRA VUELTA.

En Comorera va donar un cop d'ull. Tots estaven a punt. Som-hi? En el precís moment d'anar a començar el jutge de gol de la porta de la banda del xalet va aixecar el braç i el reflu no tirà la cosa endavant. Què passava? La xarxa estava foradada. De debò? Sí. Un cordill i una agulla de sorgir sacs i tot plegat va ésser joc de poques taules.

I mentre el fred apretava de valent es va començar de bell nou la cosa. El «Sans» va semblar que atacava de ferm i es va tirar el primer còrner contra l'«Espanol». No va passar res.

LA BIBLIA EN VERS

Espectador consciente: ¿Ves aquel cartón del marcador que representa un tres? Pues fíjate bien y goza contemplándolo, que en cuanto habrás leído unas líneas más, ya desaparecerá para siempre de tu vista.

Va passar tal com els ho diem. Feia cinc minuts justos que s'havia començat la segona part. L'«Espanol» seguia la seva actuació formidable i engrescadora. Tot d'un plegat en Bosch va fer una altra jugada d'aquelles d'internacional i va escapar-se cap a la porta del «Sans». Quan ja hi era a la vora va passar la pilota a en Broto i aquest centrà. En Tena, seguint el seu altament lloable criteri, va aixecar la cama i la pi-

lota va passar per sota, però com que un tros més enllà hi havia en Ventoldrà a l'expectativa...

LA REACCIO

Encara que sembli mentida, aquest quart gol als del «Sans» no els va pas atabalar gens. Es que ja ho estaven el màxim possible. Però vet-aquí que tot d'un plegat va venir una combinació dels davanterers sansencs i en Zamora va desviar un xut a còrner. No va passar res més. Els davanterers de l'«Espanol», tossuts tornaren a l'atac i en Bosch i en Padron alegraren en Casanoves i li feren passar el fred obligant-lo a entrar en acció.

PASSA EL ZEPPELIN

Al Turó Park es veu que feien festa completa i aixecaren globus i un zeppelin. L'ascensió d'aquest és produïa exactament quan el senyor Comorera començava el tercer acte de la seva interpretació de la sinfonia inacabada d'Schubert i ens volia demostra fent gestos i saltant i ballant, que ell es defensava els trenta duros que cobrava. El zeppelin va pujar amunt, molt amunt i quan va sentir les exclamacions dels engrescats socis de l'«Espanol», va voler-se enterar de què anava i va començar a baixar per venir a fer el nas. Es va produir un moviment de sorpresa i estupefacció. Desgràcies? Oh! Ah! La tragèdia!! El zeppelin baixava de dret a les tribunes, amenaçant destruir tota la magnífica teulada (en construcció).

Però... esgarrifin-se. El zeppelin era de paper i portava tot de franges travesseres, blaves i grana. Els colors del «Barça»! Segurament es donà vergonya de què el veïssin i passà just pel damunt del bastiment i caigué al carrer on es destroçà.

Socio: Te has fijado? Por tres pesetas al mes, tienes campo con gazón, chalet, tribuna casi cubierta, el mejor equipo del mundo,

Ja te'l podies pensar aquest final de dol; si campió penses estar ben sempre Champany RIGOL

scores definitivos, y hasta partidos con pasacalle de globos y zepelines.

EL DELIRIUM TREMENS

Els jugadors del «Sans» es posaren a comentar que havia passat un globo i en Padron va agafar la pilota cedint-la a en Bosch. Escapada al canto a càrrec d'aquest, saltironet d'en Tena per deixar-la passar, en Broto la passa a en Ventoldrà, aquest se la posa bé i la passa a en Broto...

Al marcador hi va sortir un cinc.

EL DE L'HONOR

El senyor Guixà, a la llotja dels directius del club *visitante* estava tot sol, trist i ensopit. De cop es girà l'americana del revés, es doblegà els baixos dels pantalons, es posà el mocador de butxaca al coll i amb el barret i el bastó va improvisar una guitarra i a poc ressonaven per l'espai les dolces notes d'una cançó:

*La tarde se va muriendo
y mi esperanza con ella
y voy llorando y sufriendo
mis penas y mis...*

Una exclamació el va interrompre. «Goooooooool!» En Garcia havia aprofitat una passada d'en Landa per empalmar a tota marxa un xut imparable, el del gol de l'honor.

ELS DISTINGITS I LA PISSARRA

De l'apoteòsic «Espanol» sobre-sortiren Bosch, Padron, Solé i Broto. En Zamora estava desconegut. Sortí a protestar els gols que feien a en Casanoves i del que li feren a ell no en va dir res.

Del «Sans», els millors Casanoves, els defenses i Miró.

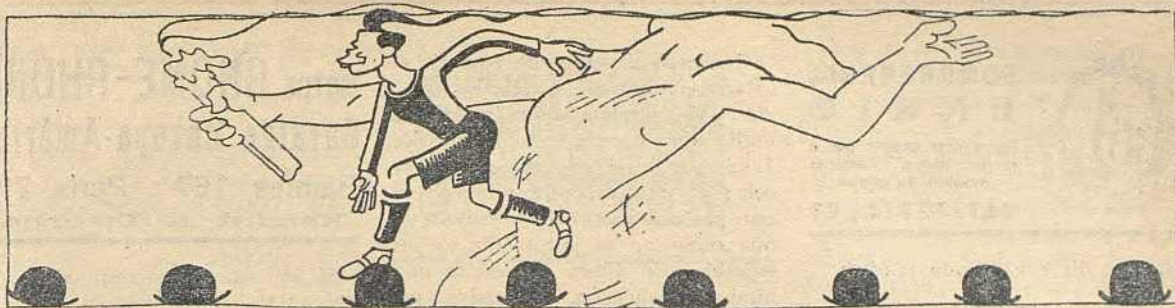
El reflu va estar incommensurable i inenarrable.

En sortir, a la porta del carrer una pissarra anunciava un *banquete* per celebrar la victòria damunt el «Barça» i l'èxit de la primera volta. Vàrem sentir un diàleg:

—Vostè ho troba encertat, això?

—Ja ho crec. No veu que no se sap a la segona volta el que pot passar. Ells tenen el millor equip. No hi ha dubte, però el cor em diu que la tradició...

DIFUNT

Malgrat la reaparició d'en Sami, el millor element del «Barça» fou la «condensada». Els mitjos blau-grana varen estar apoteòsics jugant a profit de «l'Europa». Una gran actuació d'en Soligó. L'autor de l'empat fou en Sagi quan mancava un minut per acabar

Es delirio o condensada?

Senyors: Responda el «Barça» y no yo! Jo ja tinc la mente acalorada i ho veig tot térbol. Estem convençuts que a hores d'ara no hi ha cap soci que dubti que con Sami nada hay que falle; señor Canons, yo lo imploro, de su hidalga compasión, dejemos la discusión, por nuestro propio decoro, quien día pasa año empuja y un empate es de perilla, más puro el score brilla, sin una leve burbuja, por qué complicar la cosa si todo va viento en popa? Levantemos, pues, la copa, por esta empatada honrosa.

Quina gentada al camp de l'«Europa»! El taquiller no donava l'abast i no sabia on posar els duros. Tribunes, laterals, voltants del gol, cadires de passadís, cadires d'escala, seients de xemeneia, etcètera, tot era ple a vessar. L'anunci de la reaparició de l'«home-llagosta» havia despertat una expectació formidable.

A l'hora de començar aparegué l'equip del «Barça». En Sami anava davant amb les clàssiques calces blaves i llençà el xut de reglament. Hi hagué ovació, crits, visques i el deliri. Tot el camp tremava d'engrecament.

Acte seguit aparegué l'equip de l'«Europa» i també se'l va aplau-

dir, però sense arribar a l'ovació frenètica.

Després sortí en Saracho i ningú no digué res perquè un refli sempre és una capsa tancada, que fins després del partit no se sap com veu els «orsais».

En Sami, que va debutar produint una bona impressió, però sense desbordar l'apoteosi que li tenien preparat els socis de bona fe.

La sortida del «Barça» fou espectacular. Tot l'equip es lleçà a la lluita amb un entusiasme que feia posar la boga de les cadires de punta. Aquest entusiasme, però, durà cinc minuts justos. Passats aquests cinc minuts l'«Europa» reaccionà i en Cros empalmà un xut que caçà a l'Uriach despreviut i la pilota s'endinzà a la xarxa.

Els socis s'ensoiraren l'hongo

fins a les orelles i tots a chor exclamaren: «*Virgen Santa, qué principio!*» Com a bons coneixedors de l'equip no s'enganyaven.

En Castillo, actiu i diligent com sempre, començà a passar pilotes a en Cros, exactes, matemàtiques, precises, que feien les delícies de l'equip gracienc. En Sagi centrava invariablement a la panxa d'en Soligó, el qual, e veure que s'entenia tant a la perfecció amb l'extrem blau-grana, planejava combinacions senzillament decoratives i feia filigranes. En Bigueres vigilava que no hi hagués incursions perilloses i tothom sofria en silenci.

Un gol, però, no és res. Quan un persona està disposada a sofrir en necessita almenys dos. Això és el que va pensar en Bestit, quan va veure que en Carulla i en Castillo feien figures de cotillón i entre els dos no podien atrapar en Pellicer. L'Uriach el va veure venir a en Bestit i va recular, *con tan mala fortuna* que es va situar en l'interior del gol i quan la pilota li va rebotar a l'estómac, valgué com si hagués tocat la xarxa.

Dos gols i mancava mitja primera part!

Don Arcadio i els no dimittents semblaven les estàtues del Palau dels Ulloa. Si les estàtues suessin

MOTOCICLETES I CICLES
ELVISH - FONTAN

Garatge i Tallers Catalunya

Sepúlveda, 147-149 : Tel. 31717

PENSIÓN DORÉ FERNANDO AVIÑO

Magnífiques habitacions amb
algua corrent

ESPAIOSOS MENJADORS

**SOMBRERERIA
ENRIC**

Excel·lents capells per a
tardor i hivern - Darreres
novetats en gorres

TAPINERIA, 27

hauríem dit que suaven marbre.

De tots els blau-grana l'únic que rutllava i anava ben engrassat era l'Arocha. Els seus esforços eren dignes d'un «mharatonià». Tot s'ho feia ell. Anava a la defensa, aconso'ava en Walter, reculava, donava ànims a en Castillo, arreplegava la bimba i la passava a en Sagi, el qual la depositava tot seguit als peus d'en Soligó. En una d'aquestes anades i vingudes l'Arocha s'adona que en Sami estava sol: «Té, Sami! Tapa els delegats!» i li va passar la pilota. En Sami la va arreplegar amb la il·lusió i dient: «Aquesta és la meua. Ara tocarà la banda!» Va etzivar una punta a les mans de l'Altés, que s'ho esperava tot menys allò.

—Tu, Sami?

—Sí, jo—va respondre en Sami, una mica confós.

Els deu mil socis que havien cridat «Ja està» i tenien el mocador a punt de fer-lo voleiar, es varen mocar per despistar i una llàgrima els rodolà escales avall.

Sense temps per fer l'estadística de les vegades que va pifiar en Castillo ni de les que aclarí en Soligó, va acabar la primera part amb el resultat de 2 gols a cap.

El silenci era angoixós. Els socis s'esguardaven amb posat resignat, però no deien res. De tant en tant un s'arriscava a dir:

—En Saracho no veu els «or-sais».

Però si el del costat li responia:

—Té tota la raó. En Sami hi ha estat més de quatre vegades i no ha xiulat—el soci callava i s'havia acabat la controvèrsia.

Començà la segona part i el «Barça» augmentà un xic les calories. Va semblar que la caldera bullia amb un xic més de pressió. I va succeir el que tenia de succeir; el que succeeix sempre; el que passa sempre quan té lloc; el que quan no es pot evitar és inevitable. En Piera va pescar una bimba escadussera i va etzivar un xut senzillament èpic. La bimba va sortir directe al gol de l'«Europa». L'Altés va provar d'intervenir, però en Sami s'hi va acostar i l'Altés, no podent resistir l'emoció, no atinà a copsar l'esfèric i el primer gol del «Barça» aparegué al marcador.

El deliri, comparat amb l'entusiasme que es desbordà, és un minut de silenci a la memòria dels delegats.

«Duro, Sami!», «Apa, Piera!», «Bravo, Arocha!», «Aprata, Castillo!», En mig d'aquests crits l'equip del «Barça» va reviscolar-se, però aquest reviscolament durà poc. Deu minuts després tot estava igual amb l'única diferència que l'«Europa» s'havia empeltat i jugava tan malament com el «Barça».

Fou un cop que ens trasbalsà. Un moment d'aquells que no s'obliden. Un desengany d'aquells que aclaparen el més optimista.

En Sami pescà la pilota i avençà lleuger com una ploma i decidit com una fletxa. En Soligó acabava de caure de clatell si és que la part més carnosa de l'esquena és considerada com una prolongació del clatell, i en Sami es trobava sol davant de l'Altés. Els espectadors, electritzats, s'alçaren tots dels seients amb l'ansietat re-tratada en el semblant: «Ara!» L'Altés inicià una sortida a quatre grapes com aquell que surt a buscar un «gemelon». En Sami xutà i la pilota s'enlairà com un ciri d'en Walter anant a parar a darrera la porta.

MOTOS GNOME-RHONE
Garatge Europa-América
Balmes, 167 : París, 210
(Xamfrà a Diaconal)

Si en aquell moment als socis del «Barça» els haguessin dit: «El club s'ha dissolt perquè al pararrayos de don Arcadio hi ha caigut un llamp», no haurien rebut una impressió tan forta.

En Bestit es lesionà i l'«Europa» es va situar a la defensiva. Si nosaltres fóssim tècnics diríem *craso error* i que la millor defensa és un bon atac i disset vulgaritats per l'estil que s'usen infaliblement en aquests casos. Com que encara no som tècnics, ens limitem a consignar el fet; creim que quan l'«Europa» ho va fer així fou perquè li deuria convenir.

Amb l'«Europa» a la defensiva l'equip del «Barcelona» es cresqué. Això no vol dir que jugués amb encert i enteniment, però sí amb entusiasme i ganes d'empatar. Però passaven els minuts i l'empat no venia. Convençuts que no hi havia res a fer i que l'«Europa» era l'etern estripa *cuentos* del «Barça», els socis començaren a abandonar el camp. Silenciosos i capcots sortien amb recansa.

N'hi havien que ja parlaven d'estripar el carnet. De repent s'oí una remor formidable i una ovació sorollosa. Els socis restaren quiets com si s'haguessin convertit en estàtues de sal. Què havia succeït? Qui l'havia fet? Era propici o advers? Un soci que sortí fent salts i cabrioles ho aclarí tot. En un tripijoc davant de la porta en Sagi havia aconseguit xutar d'amagat i havia marcat el gol de l'empat.

Per no fer-nos pesats, no descriurem l'entusiasme.

Professor. — Quién jugó mejor?
Alumne. — A la primera parte el «Europa» y a la segunda el «Barcelona».

Professor. — Pero en general, quién jugó mejor?

Alumne. — El «Europa».

Professor. — Por qué?

Alumne. — Porque sus líneas

CAMP DE LES CORTS

Dijous, 1 de Novembre

A les tres de la tarda

GRAN PARTIT DE FUTBOL

Club Patria Aragón contra **Futbol Club Barcelona**

actuaron más cohesionadas y tenían un medio-centro.

Professor. — Cuáles han sido los mejores?

Alumne. — Por el «Barcelona»: Piera, Arocha y Guzmán. Por el «Europa»: Soligó, Bigueres, Gámez, Mauricio y Pellicer.

Professor. — Qué entiende usted por medio centro?

Alumne. — El jugador que coadyuva a la defensa pasando pelotas a los delanteros.

Professor. — Por ejemplo?

Alumne. — Castillo, no, señor.

Professor. — Qué ha hecho Samitier?

Alumne. — Ha estado trabajador, pero no ha correspondido a la expectación que había despertado.

Professor. — Así pues?...

Alumne. — La expectación sigue durmiendo.

Professor. — Cómo ha estado Saracho?

Alumne. — Según los socios del «Europa» parcial a favor del «Barcelona», i según los socios del «Barcelona», parcial a favor del «Europa».

Professor. — Muy bien: puede usted retirarse.

Alumne. — Si quiere preguntarme algo de la Junta, de los delegados y de la enérgica disciplina también lo sé.

Professor. — No me hable usted de la excursión a América.

Dova

Quin partit més famós!
D'això se'n diu marcar gol.
Saben qui fa els prodigis?
El gran Champany RIGOL

CALICIDA MASO ARUMI
1^a P. FRAC
ESPECÍFICS FARMACIA
D' NADAL CANALETASI

Sabadell-Terrassa

La primera part va acabar a zero. Això va decepcionar a molts que ja ensumaven un altre empat per acabar d'espessir i complicar el campionat.

L'OPINIO DELS LECTORS

PROU SAVIS JUGADORS!

Des d'aleshores que en Sami va provar de fer articles per un rotatiu nocturn de la nostra urbs i l'amistat va unir-lo amb un intel·lectual, al pobre se li ha enganxat l'arròs al cul de la cassola, gairebé sempre que l'ha posada al foc.

En Piera no ha fet mai articles en els grans rotatius, ni amistat amb els genis de la ploma; però en Piera, declamant, avençant i retrocedint a *candilejas*, va aconseguir fer-se un nom. Rebia felicitacions al final de cada acte, i algú va haver-hi que s'atrevis a dir-li «colós de l'escena».

I el que són les coses! Tan bon punt es produïren aquelles manifestacions de simpatia i adulatorres i, per mitjà d'elles, s'esfondrà la seva modestia, que les seves cuixes anaren prenent formes horripilants de «botifarra de faves». El «d'allò» li pesava i les «d'això» li feien figa. Avui s'ha aprimat una mica; però amb el dol a la punta de la ploma (escrivim amb tinta n gra), hem de fer constar que ja no s'apuntarà cap *record* de velocitat.

En Sastre no para de rumiar un sol moment. Està convençut de la màgia intel·lectual d'en Sami, ell mateix ha presenciat la glorificació

Però de mica en mica els sabadellencs es varen imposar i varen demostrar que eren els amos del terreny i que si algú tenia dret a marcar-hi eren ells.

El gol el va fer en Solé d'un xut curtet, però fulminant.

Dels vencedors es distingiren la defensa i els mitjos. Els davanters evolucionaven davant de porta fent tota mena de figures plàstiques, però no atinaven a xutar.

Del «Terrassa» els millors foren en Sabaté, l'Abad i en Torrella.

L'arbitratge d'en Castillo, desastros.

X.

artística d'en Piera, ha sentit a parlar—i això és allò que ha posat sang de fe en les seves venes—de la filosofia sastrera, i avui, el xicot, si bé no s'ha fet proclamar encara el filòsof de l'època, les seves profundes i detingudes meditacions lluiten per aquest fi.

I en Sastre triomfarà; en Sastre serà, abans de poc, una mena de Diògenes el Cínic.

Sí, sí; tots tres tenen una vocació que no és precisament pel futbol. Però, què hi fa! Tots els socis hem de fer-nos càrrec d'aquesta veritat; hem de sentir-nos menats per l'esperit del Bé i hem de fer un acte de civisme pur, donant brida lliure als nobles instints dels tres minyons.

En temps d'Adam, primerament, i de Job, més tard, llurs proeses amb els peus donaren «brillantors» al nostre cercle. Avui, tots hem de mostrar el nostre agraïment als herois; i, ja que la «llum» dels peus ha ascendit fins a llurs closques, no hem de permetre que vegin fracassades, per manca d'ajut, les seves aspiracions. Tots hem de voler que triomfin, respectivament, en el periodisme, en la faràndula i en la filosofia.

UN SOCI DE L'ANY 1921

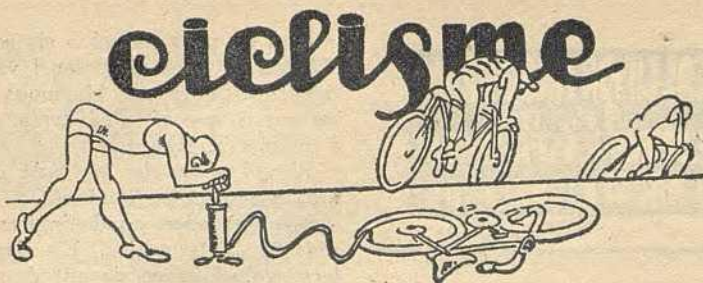

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

Un cas com un cabàs, o en Telm García va batre el «record» del món

El cas que ha passat a Madrid amb motiu del campionat d'Espanya de gran fons, ha donat lloc a la cosa més inaudita que es recorda. Es va batre el *record* del món de la distància.

A primera vista sembla que tot plegat no és res més que ganes de prendre el pèl. A nosaltres, ens sembla que no es redueix pas tot a això sol.

A Madrid, sempre s'han distingit en qüestió d'esport per estar carregats de bona voluntat, però res més. Els seus papers brillantíssims els podríem comptar amb els dits de la mà dreta i a ben segur encara ens sobriarien dits.

Això ha fet que aquesta vegada, que la prova ha tingut lloc a casa seva, hagin volgut endur-se'n la victòria, i no fóra gens d'estranyar que s'haguessin valgut de mitjans estrafolaris per tal d'aconseguir una victòria que no tenien pas tan segura com això.

La prova de cent quilòmetres per carretera, contra el rellotge, ha «handicapat» sempre els bons *rou-tiers*. Els nostres homes, acostumats a pujar muntanyes anant en *pelotón* i ajudant-se mútuament l'un a l'altre, ara, en trobar-se que havien de córrer sols i de cara al vent, s'han deixat afaitar el primer lloc perquè les cames no els han volgut fer anar més de pressa. El que millor s'ha portat dels catalans ha estat en Sans, de Reus, corredor enciclopèdic, que, llevat de la Volta a Catalunya, és capaç de córrer-ho tot. Sans s'ha classificat darrera Telm García i Fernández, els dos *recordsmen* que han guanyat la cursa amb un avantatge grandios al reste de corredors.

Mució i Montero han reptat en Telm García perquè corri novament aquests cent quilòmetres. En el campionat es comprovà que havia fet 2 hores 48 minuts i els del repte li donen de coll fins les 2 hores i 50 minuts. Com és natural, García no acceptarà perquè és probable que no fes aquesta marca ni molt menys. Un *record* europeu establert per Le Drogo, el rapidísim corredor francès, en la pista de Linas - Montlhéry, no és fàcil que sigui batut per un corredor madrileny, en una carretera accidentada i sense tancar el trànsit.

Els federatius no han homologat

el *record* i han dit que ja en parlarien, perquè primer volen comprovar si realment hi ha els cent quilòmetres que diuen en el tros recorregut. Nosaltres no ens en fíem, perquè ja estem escarmenats. Recordi's aquella vegada que l'aragonès Carreras va batre el *record* del món de la Marathon, anant i tornant de Castelldefels. Després resultà que sols havia fet 38 quilòmetres. L'error radicava en el taxímetre del cotxe que controla la distància. Si ara, a Madrid, han pres la mida amb un taxi, que no se'n refien. Si tal com deien, el contractista de la carretera els va assenyalar la fita, que no se'n fin tampoc, perquè els quilòmetres dels que aplanen carreteres acostumen a tenir nou cents metres. Els de Madrid diuen que a tot cas no homologaran el temps *record*, però que el campionat no serà anul·lat. Es que es pensen que el que ens interessa és el *record*? No, homes, no. Nosaltres volem que s'aclareixi si el gran avantatge que prengueren els dos madrilenys fou guanyat a força de cames o bé degut a un remolcament ben organitzat o un entrenament il·legal. La única cosa

—Es a dir, que ara ja no està castigat?

—Abans cobrava sense jugar, ara cobro, però haig de jugar. De manera que ja no sé si era abans que estava castigat o bé ara.

YODOLIST! ORGULL DEL VERDADER SPORTMAN
VENDA. — Farmàcies, Bars, Articles d'Esport, etc.

que ens preocupa és el títol de campió.

Que si desqualificaven aquests dos, quedaria de propietat d'en Sans, de Reus, i, per tant, dels catalans.

L'OCELL DE LA PLUJA

P. S.—Dels articles que pugui publicar en Canyardó, dient que en Telm Garcia va guanyar ben netament i que el *record* existeix, valdrà més que no en facin cas. Recordin-se que en Canyardó va fer el desè de la classificació general, i si desqualificaven els dos primers, ell no hi guanyaria pas gran cosa. I en aquest cas, es veu que no li interessa que el triomf sigui d'un català o d'un altre.

Sprints

Es parla amb insistència d'unes vint-i-quatre hores a Sans. Per acabar d'arrodonir la temporada brillantíssima que han portat a cap els reanimadors del Velòdrom, la cosa no estaria del tot malament.

De totes maneres encara n'hi ha per dies, ja que no tindrien lloc fins a darrers d'aquest any o primers del proper.

Quan se'n sàpiga alguna cosa més, ja els ho farem saber.

Gaceta Deportiva, parlant de la cursa «Bomba Mistrab», deia que el segon havia protestat contra el primer, perquè aquest era d'una categoria superior. En establir la classificació, l'esmentat rotatiu deia textualment:

«1. Ramón Plaza, 1 hora 31 minutos, ciclos Valero, Pneus Pouchois.

2. José Ruiz, 1. h. 21 m. 3-5.»

Trobem molt encertat que si el segon arribà deu minuts més aviat que el primer, arrià la bronca padre.

Sí que estariem frescos!

A Navarra els ciclistes són d'allò més castissos. Ara, en ocasió del campionat regional de la seva terra, deixaren de participar en la cursa perquè no hi havia almenys mitja dotzeneta de premis de cent peles cada un.

El que més ha enfurismat l'afició és el fet que els esmentats ciclistes no s'estan de dir a tot arreu que no hi participaran per això que diem.

I sembla que estan decidits a què no es faci mai més cap cursa ciclista en tot Navarra, per tal que aquests senyors no s'hi puguin guanyar la vida.

Potser ho faran massa fort!

Es veu que havia corregut l'espècie que en Fontan, el corredor que ja considerem com de casa, es retirava del ciclisme actiu. Ell ja s'ha cuidat de desmentir-ho i a l'ensem de participar al públic en general i als seus admiradors en particular, que no solament no es retira, sinó que està decidit a córrer les grans proves d'Europa i també les 24 hores de Sans.

Això ha estat el que ha donat el cop. Molts es creien, però, que faria equip amb en Canyardó, i ell ha dit que correria amb l'Autàa.

La desil·lusió ha estat de les grosses...

En una cursa ciclista de l'altre diumenge es donà la sortida quan

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

queia un xàfec imponent. Els organitzadors no varen tenir cap mica de compassió dels pobres ciclers.

Durant la cursa el cotxe del jurat va tenir *panne*, però, afortunadament, la cosa no passà a *mayores*.

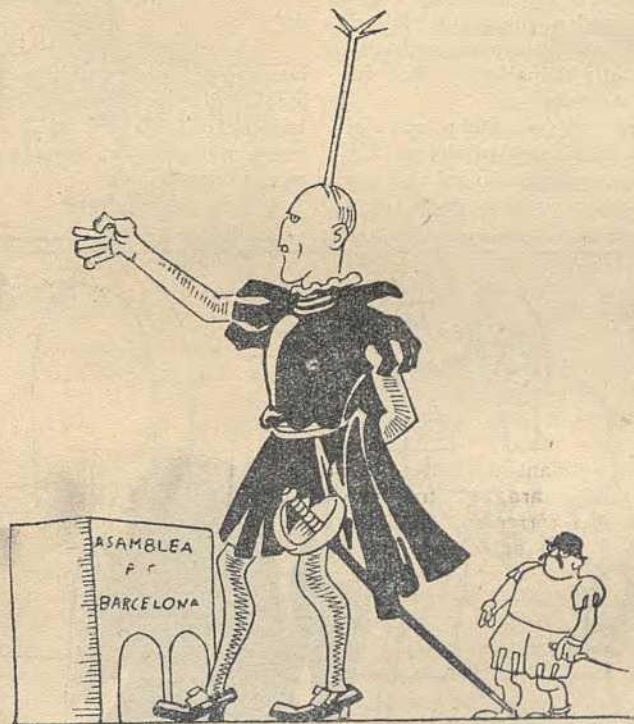
Després, comentant-ho, deien uns corredors:

—Quina llàstima que la *panne* no l'hagin tinguda aleshores del xàfec! Haurien quedat molts com a peixos, i així haurien après de tractar a les persones tal com es mereixen.

Aquesta vegada l'«A. C. Montjuïc» no ho ha pas fet gens bé.

En Canyardó no ha guanyat el campionat d'Espanya a Madrid.

Justo castigo a su perversidad!

COMENDADOR-DON ARCADIO

Que un hombre como yo tenga
que aguantar mucho y se avenga
con semejante pastel!
En fin, me importa el sosiego
de mis socios y el desmayo
de mi puro secretario!
Por algo soy parrayos!

AGÈNCIES FUTBOLÍSTIQUES

Sensacional (?) idea que exposem a benefici dels llegidors

Les trifulgues passades dies en-rera pels directius blau-grana per a trobar un porter digne de la catedral de Les Corts, han servit per a fer-nos adonar de quelcom que, d'altra manera, potser ni tan sols hauríem somniat: calen agències futbolístiques!

Sí, senyors, així, categòric: calen, es necessiten, no es pot passar ni un dia més sense unes quantes agències futbolístiques.

Tanmateix, és una cosa ridícula i digna dels «xistos» més satírics el que les minyones de servei, i fins les dides, comptin amb agències encarregades de cercar-los col·locació, mentre els futbolistes consagrats, els asos de *postin*, no puguin refugiar-se en cap lloc dels esmentats, en espera d'un directiu que els tiri l'ham.

En aquestes agències per a futbolistes podrien solucionar-s'hi els conflictes més intrincats amb una rapidesa que deixaria els directius amb la boca oberta.

Que un club es troba en vigílies d'un partit de campionat, d'aquells que cal posar-hi el coll per emportar-se'n els dos punts, amb

el porter lesionat i, per tant, sense esperances de fer un paper brillant, d'aquells que engresquen i estimulen els socis per a seguir pagant el carnet? Com arranjar-ho bé i ràpidament?

Doncs, senzillament: demanant auxili a una de les agències al·ludides i l'assumpte quedaria satisfactoriament solucionat.

L'agència desplaçaria un empleat ràpidament al club que hagués sol·licitat els seus serveis, i, un cop allà, les discussions (unes discussions comercial-esportives) començarien d'una manera més o menys així:

—A vostè, què li interessaria: un porter, un mig, un bon defensor?

—Ara, de moment, si ens envien un bon porter, ja farem el fet. Que en tenen un bon assortit?

—Un assortit esplèndid, senyor meu; precisament ahir vàrem rebre les últimes novetats: uns porters barreja de canari i argentí, que sembla que es «gastaran» molt aquesta temporada.

—I són de resultat?

—Esplèndid, meravellós, li asseguro que vostè no haurà vist mai una cosa semblant. A més, crec que no és necessari que exageri la propaganda, puix la nostra agència és prou coneguda per tot Europa i sa formalitat en els tractes comercials avui dia és una cosa que cap directiu s'atreveix a discutir...

—Bé, però... i el preu?

—Irrisori: quinze mil pessetes i no cal que es preocupi de res. Nosaltres mateixos ens cuidarem de conquerir els federatius.

—Entesos! I com es dirà aquest porter que m'enviaran, perquè bé cal començar la propaganda en els diaris?

—Es diu Innocenci de Riucorcoll. Té una història molt bonica: pot explicar que el seu pare, recollint puntes de cigar, arreconà una fortuneta. Això, sempre cridarà l'atenció.

—Està bé... és a dir, una condició: si no m'agrada o el trobo excessivament «pavero», suposo que me'l canviaran...

—Ni parlar-ne! El passarem a recollir amb el camió l'endemà mateix.

I tot aniria com una seda. D'aquesta manera els jugadors no caldria que s'humiliessin oferint-se d'un club a l'altre amb probabilitats de rebre un «miquel» i els directius no haurien de preocupar-se cercant un as com uns desesperats, talment com qui busca bolets a Les Planes. I, de passada, els rotatius d'esport no amargarien l'existència dels seus llegidors amb aquelles preguntes tan cursis i empalagoses:

«Podrà jugar Picapoll frente a los verde-esmeralda?»

«Habrà obtenido el «C. D. Carquinyoli» la baja del meta mallorquín Musclet?»

«Encontrarán portero los blanqui-granate?»

Ja ho veuen si les necessitem unes quantes agències futbolístiques!

Només per la llauna que ens estalviarien seríem els primers de posar unes quantes peces franceses a la llista... si és que la primera d'aquestes agències hagués d'ésser construïda per subscripció.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

SOCI-DONYA INES

Ay! qué filtro envenenado
me dan en este papel;
el equipo desgarrado
me estoy sintiendo con él.

Perboramentol Gran dentífric i desinfectant. Higiene i blanqueig dels dents

No és bon esportista qui no porti al damunt paquets de CHICLETS.

"MARCA ADAMS"

Aquests li mitigen la set i al mateix temps li donen energies

Dip. MULLER i C.ª, Cas. 76
Apt. 51 - Barcelona, els quals
enviaran un caixa amb 100 estolgs
franc de ports, per 10 pt. s. De venda
en tot Espanya a 10 cts. l'estoig
amb 2 bombons

Hockey

Després de diverses gestions, portades a cap per tota mena de persones influents, el camp del «Gimnàstica», de Tarragona, ha estat rehabilitat i ja s'hi podrà tornar a jugar a hockey, encara que els partits s'hauran de celebrar a porta tancada fins i tant que aquell Comitè de *papus* que es reuneix a l'Olimpic no disposi el contrari.

Del mal, el menys! És allò que deien els de Tarragona: «Ja tenim prou desgràcia que ens regeixi aquest Comitè, i ara només faltava que ens desqualifiquessin el camp! Una desgràcia mai no ve sola.»

Ara els l'hauran alleugerida.

Perquè el «Polo» ha guanyat l'«Universitari» incomplet, sembla que hagi succeït alguna cosa grossa. Els cronistes d'hockey tiren el barret enlaire, criden «hurres» a tort i a dret i feliciten particularment i efusiva a cada jugador del «Polo».

L'únic que s'ha mantingut imparcial i impertèrrit ha estat l'insignificant Nubiola, del *Mundo*, que ha dit que no n'hi havia per tant, encara que els del «Polo» en sabessin molt.

Es mucho equipo el Polo!

Sombreros: Gorres Boines

SEMPRE EL MÉS NOU A PREUS LIMITATS

La Sombrereria de tots

4, Ronda Unió, 4, tenda

I això que en Nubiola, l'ex-Stik del *Mundo*, tindria dret a estar ressentit amb l'«Universitari» perquè li han pres el seu lloc de porter del segon, donant-lo a en Josa.

Però es veu que l'estudiant de Medicina és d'aquells incapaces de recordar que va dir una vegada en Fina al *Mundo*, parlant d'en Casanovas del «Sans».

—El «Barça» podrà ésser o no campió de Catalunya, aquest any; però el que és i serà sempre campió del cafè és, sens dubte, el QUIOSC de CANALETES.

Encara que no falta qui dubta si és degut a això o bé a què al nou porter del segon (Juan Josa y Sala), els del «Barça» n'hi encaixonaren deu sense fer-ne de més ni de menys.

Comentant aquesta *débacle*, deia un:

—Aquest resultat és dels que acrediten. Si arriba a jugar en Nubiola...

AUTOMOBILISTES!

Abans de portar a reparar el vostre cotxe, demaneu preus a GRANS TALLERS DE CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ

Artur Gastón

Pressupostos gratis

Romans, del n.º 1 al 11
Tel. 341 G.: BARCELONA

NOTA.—El carrer Romans es paral·lel a la Traversera i fa cantonada amb l'antic Matadero de Oràcia, avui Cuartel de la Guàrdia civil.

—Què?—contestà un altre.

—La pallissa s'hauria evitat, perquè, afortunadament, encara hi ha classes.

El que parlava així era el propi Nubiola, que anava de rigorós incògnit, perquè d'ençà que s'ha afaitat el bigoti i cada dia estudia la lliçó, està desconegut.

Entre el bello sexo l'afició a l'hockey fa estralls. Amb el ben entès que aquest engrescament no és pas solament per l'hockey, sinó que es fa extensiu als *hockeymen*.

Que, fet i fet, són l'única causa d'aquesta afició.

Hem parlat d'un engrescament. Conyeg recalcar que es tracta d'un engrescament amb totes les campanillas.

I, en el paroxisme, el *sexo débil* s'inspira i arma cada vers... El darrer i de més èxit és aquell que diu:

«Condesito, condesito,
ay!,
oh!, qué niño más bonito,
ay, ay, ay!
Xelín, Xelín,
dame un besito,
monín.»

MIGUEL

SASTRERIA
E. AUGÉ
CLARÍS, 14, PRAL.

Té a la disposició de la seva clientela i públic en general les darreres novetats de tardor i hivern

PREUS LIMITADÍSSIMS

DE TOT CATALUNYA

DES DE MATARÓ

En Coll, del «Badalona», reconegut per tota la humanitat i pobles veïns com per més negre que en Bentanachs, el dia de la derrota del club dels seus amors va sofrir un atac.

Quan veia que els seus contraris li feien passejar la pilota pels nassos, sortia de foc, i com que ell no pot sofrir que li passin res per la cara (només que la navalla del barber quan l'afaita, i encara amb les degudes precaucions, car té un cutis molt fi), feia cada jugada d'aquelles que sols per reivindicar-se un ha d'acceptar com a cosa dolça la pena de mort.

Res, Coll: a Mataró no tot són cebes; també hi ha pebrots quan convé.

El XUT! té l'encert de comparar l'edat dels jugadors d'alguns equips, per demostrar que la joventut és una cosa que s'imposa.

I té raó.

Perquè a Mataró hi ha en Comas, que aviat cobrirà del Retir Obrer, i encara penca amb aquella fe i res més, i, en canvi, ens varem deixar perdre l'Olm, avui defensa del «Sans», perquè era massa jove.

Oh, Junes, Junes! Com es coneix que no enteneu ni sabeu el que toqueu!

Quan un àrbitre és un àrbitre, les coses van com una seda. Si el dia del «Badalona» arriba a venir en Pedrola, hi hauria hagut xirinola.

En Vilalta es va portar com un heroi i cal dir que, després d'en Soler i en Roig, va ésser el millor.

No portava americana enriquetada. Això fa suposar que sense americana també es pot fer bé.

En Guasch va agafar por davant del «Badalona», i tot per en Forgas.

Home, Guasch, en Forgas, encara que faci aquella cara de menjar-se totes les cadires velles del camp de l'«Lluro», no és tan fera com això.

Que potser tenies por perquè és tan lleig?

Si és així, ja hi posaran en Lapena...

En Cigró, ai, perdoneu, en Simó, també va voler fer l'home, i ho va aconseguir.

Els del «Badalona» deien: l'«Lluro» només juga amb deu jugadors!...

Però quan veien que la pilota anava a l'extrem esquerre, i sense que ningú no la toqués, la passaven tan bé, deien a grans crits que l'«Lluro» feia trampa.

El refli ho va analitzar, i, com de fet, també va trobar deu jugadors.

Va posar-se les ulleres vermelles i

**El millor elogi
del petit**

**és la opinió dels
seus posseïdors**

va observar aleshores un punt blau sobre el terreny i es va fer càrrec que eren els pantalons d'en Cigró, ai, dic, d'en Simó. Va fer continuar el joc amb aquella energia, i és hora encara que els de Badalona no sabien explicar-se què llamps era allò que passava la pilota sense haver-hi cap extrem.

Si no arriba a ésser pels pantalons, estic segur que al refli també encara el cap li ballaria.

PERPET

DES DE SANT BOI

No vollem ficar-nos amb l'equip del Panadés per considerar-lo de poc interès i de l'altura del «Trompetas», el «Puríssima», el «Sagrerenc» i el «Blanco y Negro F. C.», però com sia que ens han tocat el resort, ens veiem precisats a defensar-nos i dir el que per prudència callàvem.

Si haguéssim de dir el que ens va semblar el «F. C. Vilafranca» el dia 7, repetiríem el que els corresponents varen ja dir, a més ells reconeixien que faltaven quatre titolars i nosaltres ni això volem reconèixer perquè el dia de la «U. E.» no n'hi faltaven pas quatre i «canten papeles y mientan barbas».

Santboià, 5 — Vilafranca F. C., 0
Santboià, 5 — Vilafranca F. C., 2

10

2

Gols a favor... dels altres, 8.

Si nosaltres només féssim un brillant paper contra ells, ens faríem càrrec que una flor no fa estiu i que una mala tarda tothom la pot ten'r, però, fillets de Déu, 10 gols contra dos a favor, amb un parell de partits i un al camp propi «no hay lugar a dudas» a què o bé teniu un Zamora a la porta (?) o bé la vostra davantera té el secret de la potència perforadora (?).

Si és que s'han ensopegat unes quantes males tardes i de mica en mica es tornaran bons, és una cosa; ara, que això sigui abans d'acabar-se el campionat i si hi ha qui dona manaments, també hi ha qui recorda adagis i si el senyor corresposnal s'acosta a la realitat i treu el cap per la finestreta de la sinceritat, convindrà que «el tiempo perdido no se recupera nunca» (referint-se als quatre punts). «Que feina feta no té estorbo» (recordant els «5 a 0») i sembla que cinc no ens el fareu pas, oi? Almenys amb el... «team» present aquí. I per acabar, «quien mal anda mal acaba». Tot plegat suposant que no estiguin satisfets dels resultats que fins ara han fet, perquè si es creguessin que així van bé... nosaltres de «lo dicho, nada».

Pastilles ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarros, congestions, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma, i totes les afeccions, en general, de la gola, bronquia i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsa en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKUTARG
Carrer del Ter, 16 : telèfon 564 S. M. — Barcelona

TRAJOS I ABRICS PER A CABALLER I NEN

40 per 100 menys del seu valor
per plegar el negoci

Sastreria IDEAL : Ronda Sant Antoni, 40

I prenent-se les coses en broma, diem quelcom del que s'ha fet aquests dies per cal «Pau».

— Es va acordar que tractant-se del partit «Güell-Santboià» i donades les bones relacions que hi ha entre ambdós entitats, avisar als jugadors que si en poden fer cinc no es parin a quatre.

— Que el retrat que publicà «La Noche» amb el títol d'«el equipo que batió a su rival el «Villafranca» no hi era tot, i faltava el poll, i sabent que s'ha disgustat, la setmana entrant sortirà tot sol, i amb un ram de flors a les mans, i el qual títol dirà: «el suplente del equipo que batió al «F. C. Villafranca».

— Que d'avui en endavant els partits es comentaran per quants gols guanyarem i no, com fins ara, de qui guanyarà.

— Comunicar a la Junta del «F. C.» que quan els visitarà el «Santboià» no cal que faci fer més números pel marcador, doncs per evitar una despesa general, a partir del número 5 els porta ell a tots els camps on va.

ADALASNAK

DES DE SANTA COLOMA DE FARNÉS

Ultim acte del sàinet, amb fragments dramàtics, «Quién se la embutxacará?», retall de l'obra de gran expectació d'un senyor digne de la nostra consideració i aplegi, titulada «Yo la doy». (Es propietat exclusiva de l'autor.)

...Doncs sí, el tercer acte va tenir lloc en la forestal vila d'Arbúcies, desenrotllant-se dintre un marc que li dava l'aspecte d'un galliner i rodejat d'un decorat que semblava de debò.

Després de caminar mitja hora, vàrem arribar al «lugar del suceso». Hom es fixà de seguida com els escriptors ulls de la Directiva de l'«Arbúcies» funcionaven per esbrinar si hi havia alguna modificació a les nostres files. Entren els seus i al moment són presentats al respectable els «refuerzos» amb totes les cerimònies del cas.

Sentim una veu xillona que diu: «Alemany, superviviente de la gran guerra, portero-guardián de la escalera del «Europa».

«Piguillem, ayuda de cámara del primero y ex jugador del «Iluro».

«Estimats germans: Demà passarà de casa en casa l'ermità a recollir unes quantes violes per aquests dos minyons. Es d'esperar que...

—I si ho feu bé, us pago el deu, plegant—interromp un individu de faixa vermella, tot mastegant un caliquenyo dels forts.

«Escolteu, jo demà seré a carregar

MOTOCICLETES
B.S.A.
CONCESSIONARIS
LAZARO I LOPEZ
Rambla Catalunya, 104 i 111: BARCELONA

a Hostalric, però ja ho diré a la dona que passareu la *bandeja*...

No vaig pas saber com va acabar-se, tothom parlava fins que l'home del xiulet imposà silenci. S'aixeca el teló i el «Nanú» es fa seva la bimba, s'escorre per entre mitjos i defenses i de metro l'endinya, marcant el primer pels «llagostins».

—Ai, ai, que faran com a Santa Coloma?—diu un que ja li entrava el «canguelo».

—Ca, home; que no veus el del xiulet que és dels nostres?

Ben prompte ens convencérem que aquest fulano havia fet negre, ja que

als pocs moments i quan la pilota era a *kik*, castiga els colomencs amb la «màxima pena» i mentre un dels seus «escuaces» entretenia a en Bellvehí, l'altre ho aprofità per obtenir l'empat.

Apreien els nostres; però tot intent d'ofensiva és desfet per l'àrbitre, que es mostra intransigent amb el seu parcial criteri, ajudat pel públic, que no para d'animar-lo. Malgrat tenir tants elements en contra, en Sancho aconsegueix ficar altra volta «el esférico» dintre la red enemiga (això de red, és una ensabonada).

Com que «estaba escrito» fer-los la guitza, els arbucienços, sempre afavorits pel referee, tornen a empatar... i com que es feia fosc i l'home del marcador restava parat, aquell va pensar: «Ja veuràs, onlestim-ho aviat», i entre ell i els jugadors es varen ingeniar la manera d'atraure cap un costat de camp al trió defensiu del «Farnés» i així, d'una fàisó tan «ingènua», aconsegueixen un altre tant rebut amb indescriptibles expressions d'alegria. El capità dels perjudicats «llagostins», vista aquesta, precedents i posteriors injustícies, amb una noble i gallarda gesta d'home gran i en mires al pavelló, honor i bon nom del «Farnés», retira l'equip del terreny, davant l'estupefacció de la gent d'Arbúcies.

Epíleg: Suposem que la «copa» se l'hauran quedat. Ja els hi regalem (que no s'entengui un desprecí al senyor Puig) i bon profit. Ens convenia més retornar a casa amb la integritat de la pell que no amb el trofeu.

Otrosí: Sembla mentida que els que presumeixen d'esportivitat a Arbúcies no vegin que el «Farnés» és actualment un equip molt més superior que el seu, en un camp neutral, i que això està disposat a constatar-ho a qualsevol hora. Sostenir el contrari, és un solemne absurd...

X. L'INVISIBLE

L'únic substitut del **VIVERT**
Xampany és el **VIVERT**

ACADEMIA HISPANO-FRANCESA

Director: Don Tomàs Girau
Avinguda del Portal de l'Àngel, 23, pisos 1.º, 2.º i 3.º

COMERÇ-IDIOMES

Ensenyança pràctica i seriosa per mètodes de creació pròpia adoptats amb gran èxit pels millors establiments culturals d'Espanya i Amèrica
Classes per a joves, senyors i senyoretes: Preus molt econòmics
Detalls complementaris a la Direcció

ROT BART
MARCA MUNDIAL
**CAMPIÓ DE LES
FULLES D'AFAITAR**
ÉS LA MILLOR

Distribuidor:
R. J. ARAGONÈS
Consell de Cent, 227
BARCELON

DES D'ARENYS DE MAR

Segons rumors, a l'hotel «El Siglo» comencen ja a preparar el banquet d'homenatge als futurs campions (?) de segona categoria, grup B «F. C. Popular»; puix si bé en el primer partit, al camp del «Mollet», foren derrotats per 4 a 0, en canvi, en el segon, jugat en camp local, han estat vençuts pel «Granollers», tan sols per la diferència de 5 a 1, la qual cosa ve a demostrar que el buit que ha deixat el «Reus Deportiu» ja ha estat ocupat pel «Popular», i fins crec que aviat ja no els vindrà d'un tanto, com als propis fills de la pàtria d'en Prim (dit sigui amb perdó).

Són moltes les felicitacions que rep la Junta del club local amb motiu dels èxits obtinguts per aquest equip en les dues primeres jornades del present campionat.

Ajuntem també les nostres felicitacions a la susdita Junta, i en particular a don Aureo, per haver aconseguit formar un equip capaç de guanyar el «Riudellots», «Torremò» i altres campions de fama mundial.

Ens consta positivament que tant a don Aureo, com al diminut federatiu senyor Vila, els engresca el joc desenrotllat per l'equip del «Popular» (compost de jugadors de l'infantil, reserva i algun titular), que a la nit no pogueren dormir, essent precisa la intervenció de les mullers llurs, a fi de donar-los tilla, per a calmar-los els nervis.

JA JA JA

DES DE CALDES DE MALAVELLA

En el partit amb el «Cassà F. C.» els jugadors caldenes eixiren al camp calçant unes sabates més lluentes que l'or. Cal dir que gairebé tots havien jugat sempre amb espadenyes.

Però ja se sap que no es pot presumir sense patir, i quan acabat l'encontre es descalçaren, els jugadors no coneixeren llurs peus. Tants eren els bonyes, les macadures i altres carícies

semblants que les sabates noves els havien prodigat. A més d'això, cal dir que les sabates s'entossudien en observar un comportament bolxevic i que el nostre porter no podia estar tranquil ni quan en Clapés (un interior nostre) xutava a la porta contrària. Amb tot, guanyàrem per 2 gols a 1.

Per si no n'estaven enterats, els faig saber que el «Tordera F. C.» és l'únic onze que ha clavat pana-

CALÇATS sola Crepe

FABRICACIÓ PROPIA

Els més forts confeccionats a mà

Últims models per a
Cavaller, Senyora i Nens

S'arregla el calçot de Crepe
Mallorca, 328, ent' 1.ª

dèra al «C. D. Ràpid», millor dit, a un reserva del «C. D. Ràpid». Cal dir que l'equip que ens atonyinà, en lloc de portar el nom de Tordera s'hauria hagut d'anomenar «Blanes-Malgrat-Calella-Tordera», ja que ben comptadets els jugadors de Tordera eren quatre.

Els minyons de Tordera estan tan convençuts de llur superioritat, que quan els d'aquí els proposaren un nou partit a celebrar a casa no hi trobaren cap inconvenient. Solament que, a última hora, s'excusaren de venir allegant que el «C. D. Ràpid» reforçava amb element gironins i de

tres o quatre ciutats més. Creiem que encara en feien poc i que, posats que hi eren, si hi volien afegir en Sami no havien de quedar. Però nosaltres, que sabem que l'equip era el de sempre, que ho fem molt millor que ells i que almenys se n'haurien endut mitja dotzena, estem convençuts que el que tenien era un «canguelo» horrible i una por de morir d'un tip de tonyina que espantava. He dit.

400 equips de la immortal Girona han vingut a Caldes i tots han rebut del carpó. L'últim màrtir ha estat el «Normal F. C.», equip conceput com un dels millors de l'esmentada ciutat. Entre els jugadors que l'integren n'hi ha tres o quatre del reserva del «Girona» i un del primer equip. Vingueren en auto i tan tard que el partit acabà quan ja fosquejava. Alguns espectadors compassius encengueren «mistos». Com que perdien i els forasters no s'hi volien conformar, amb una mica més el partit acaba malament. L'aire de superioritat que tenien en arribar fugí d'ells, i, en plegar, feien una cara que donava llàstima.

Ens descuidàvem de dir que el resultat fou de 6 gols a 3.

LL. Pir

DES DE PALAMOS

Com a bon sidralista vaig anar el passat diumenge a la ciutat del «Ceida» a fer broma a les costelles dels ganxons, ja que l'àrbitre la va fer sobre les nostres. En entrar, el primer que vaig veure fou l'equip del «Ceida» amb escumbres i fregalls esterrejant pel mig del camp. Un cop treta l'aigua de la porteria d'en Florensa (de l'altra no) i el camp sense marcar, l'àrbitre va donar la xiulada inicial, però arronçant una mica per esperar un equipier ceidista.

El desenrotllament del partit no el vull explicar, ja que més de quatre socis que no hi eren, en saber-ho, arribarien a perdre la salut i es moririen; tan sols diré que el «Palamos» va tenir una tarda catastròfica, i per acabar-ho d'adobar, l'àrbitre ens va xiular 399 faltes i als altres cap. Resultes foren, que als cinc minuts de joc de la segona part, el «Ceida» tenia dos (2) gols i nosaltres cap, però sort que en aquell moment va començar a ploure, si no hi hauria

ESTALVIARÀ DINERS SI ENS COMPRA EL "CORTE"
DEL SEU TRAJO O ABRIC

Panyeria Anglesa :: Panyeries Salmerón

5, Rambla Centre, 5

13, Carrer Salmerón, 13

de la Cooperativa de Fabricants de Sabadell

MOTORISTAS

Els famosos equips
elèctrics

LUCAS

els trobareu aquí

GIRONA, 157 i 159

hagut un ruixat de gols que hagués fet fredat: així va ésser que faltant 40 minuts de joc, després d'un cop de geni de l'Aliu, que es volia menjar el fetge d'en Boadas si no hagués estat per en Company, l'àrbitre es va adonar que plovia, perquè li quèien goteres a la closca i el va donar per sospès.

En Portas, president del «Ceida», després del resultat d'Olot, va dir a un significat directiu local per telèfono el següent:

—A Olot l'àrbitre Cuchy ens va estafar el partit. Faré els possibles perquè la Federació Catalana envii àrbitres com cal a la província.

—Sí! Però el següent partit jugat a Sant Feliu de Guíxols, en Boada va estafar el partit al «Palamós».

Olé! Això són homes castizos y juveniles.

SIR WESTIGADOR

DES DE PALAFRUGELL

INTERMEZZO GALANT

Encara que la missió que «Esquix» s'ha fet el propòsit de complir no sigui altra que garrotejar de mala manera a tots aquells elements locals que en són mereixedors, aquesta vegada deixa de costat la vara de freix i amb el respecte degut s'encara amb el corresponçal badaloní del XUT i exposa:

Primer. Que a Palafrugell ningú no es va engrescar gaire per la tonyina amb què va ésser obsequiat el «Badalona», perquè ni era la primera vegada que els de la costa perdien a casa nostra, ni considerem que sigui fer res d'extraordinari el guanyar.

Segon. Que el «Palafrugell F. C.» fa cinc anys que està tip de guanyar partits a fora de casa, adhuc contra equips de postin.

Tercer. Que malgrat el «Badalona» posseeixi un magnífic i extens camp de joc, aquest sols té dos metres seixanta centímetres més d'amplada que el túnel de Palafrugell.

Quart. Que sovint han passat per Palafrugell equips bons —volem dir millors que el «Badalona»— i si han perdut, de cap manera ho han atribuït a invasions de camp, que a l'Empordà ja fa quinze anys que han passat de moda.

Cinquè. Que els empordanesos, des dels temps llunyans, en què les granotes portaven sabre, han tingut sempre un equip representatiu, bo per colzejar-se amb qui fos precis. Un any fou Sant Feliu de Guíxols, un altre Figueres o Port-Bou i ara en fa quatre que és Palafrugell que gaudeix de partits de futbol que no ens deixen recordar que ens trobem a cent cinquanta quilòmetres de la Seu del futbol (1)

Sisè. Que sis anys enrera, quan el senyor badaloní que envia cròni-

—Saps que estàs molt elegant, Rafel?

—Per què ho dius?

—Molt senzill; pel mocador que portes.

—Ah, sí; és de can BELLFORT: Call, 3, 5 i 7, que porta la insígnia del «Barça» i són molt baratets.

CLARIS, 66
TEL. 1430 G.
BARCELONA

SMART TAILOR

TRAJOS I ABRICS A MIDA
de refinat gust i estil americà

DES DE 100 PESSETES

34, Fernando, 34
Vegla olivares i comparta preus

ques al nostre sidralista setmanari, probablement no coneixia ni la situació geogràfica de l'Empordà, nosaltres ja anàvem a veure jugar cada diumenge un estol d'excel·lents futbolistes, que ara a Badalona potser ja coneixen una mica: Florensa, Portes, Colls, Mas, Miquel, Walter, etc., i també uns altres que sense ésser de llur talla, són del milloret que compta qualsevol club que s'avergonyeix de perdre a Palafrugell, volem dir els Vinyes, Coll, Forgas...

Setè. Que el «Palafrugell F. C.» reconeix que té en el «Badalona» i en tots els altres equips de llur categoria uns dignes i nobles adversaris, capaços de fer-li conèixer l'amargor d'una derrota; però tanmateix no el fan pas tremolar de por. I, sobretot, si a Badalona o a on sigui, els empordanesos perden un partit, com que són vells de futbol, es posaran en una situació discreta: volem dir que ni badarem un pam de boca dient: «què és gran Badalona!», ni inventarem les rebregades històries de invasions de camp, àrbitres venuts, ni totes les cosetes que proporcionen a qui les llegeix l'ocasió de fer-se un panxó de riure. A reveure.

ESQUIX

DES DE VILAFRANCA

DEL PENEDES

Bueno, una ensopagada més, *qué más da?* Ha perdut el «Vilafranca F. C.» el segon partit de campionat jugant amb l'«Sportiva» (?). Però, els socis del segon club més antic d'Espanya, o sigui el degà del Penedès, segueixen conseqüents a les llistes amb el crit de consigna: «Ara més que mai!»

Així agraden els homes; saber sobreposar-se a l'adversitat per més riallotes que l'envoltin.

Diguem ben tranquils: Ells els gols; nosaltres les pessetes! Més ben dit: *Nosotros paz, y ellos gloria.*

Doncs, que els hi duri la glòria, entretant no els hi vingui l'infern!

Que hi balla la negra amb el «F. C. Vilafranca»? quin dubte hi ha! Fins ara no ha pogut arrencar so-

Abans d'anar al
futbol, compreu

YODOLIST!

De venda a
tot arreu

primer equip complet, i en intentar-ho el passat diumenge, va tenir un desengany per manca forces físiques als dos puntals més forts: el davanter-centre Agustinet i l'interior-esquerre Cundet.

Els dos anaven coixos simulant un cor fort... que *luego después* portà les seves conseqüències (5 a 2).

Resumint-ho tot: Una catàstrofe para los veteranos i una xirinola més que regular dels que no creiem capaçs de poder ésser mai campions de la categoria que ho ha estat l'avui en guigne «F. C. Vilafranca». Que consti!

GRPA

DES DE SANT FELIU DE GUIXOLS

CEIDA, 2 — PALAMÓS, 0

Diumenge passat va tenir lloc en el petit camp del «Ceida» de Sant Feliu un encontre corresponent al disputadíssim campionat de la província de Girona. Els contendents eren l'equip titular del camp i el «Palamós S. C.», el formidable primer onze de la població veïna, equip de reconeguda vàlua, quals mèrits han traspassat les barreres d'aquesta província.

El camp pleníssim que no s'hi cabia. Gent de Matafaluga, Triquinyelles, Bufaganyes, Estrenyacaps, etc., tothom hi era al camp; ningú no volia deixar-se passar aquesta ocasió de poder admirar el joc intelligent,

coordinat, metoditzat, estudiat i afiligranat del «Palamós S. C.». D'aquesta població veïna tothom hi era: camàlics, fideuers, *escribientes a mano*. Fins una secció de la societat recreativa «Els Nyèbits», per cert molt nombrosa.

A Palamós, que pel que es veu ho fan tot a l'engròs com els americans, varen llogar tots els vehicles i maneres de transport que trobaren

ATROPELL!

Podríem haver-lo evitat aprenent a conduir en la

**ESCOLA
NAVARRO**

Rocafort, n.º 66, taller

per a fer cap a Sant Feliu. Autos, taxis, carretes i carretons, tartanes, sibires, en fi, tot el que trobaren. Fins el carrilet que fa el servei fins a Girona hi volgué dir la seva establint un servei directe de Palamós a Sant Feliu. Dies abans el poble de Palamós tot bullia. No era d'estranyar, la diada s'ho portava. Arribà el dia del partit i al camp no s'hi

**Aquest número del
XUT! ha estat re-
visat per la censura
governativa**

cabia. En un costat del camp Palamós hi tenia la representació i d'allí sortien els crits que eixordaven l'espai. Tothom s'esgargamellava, tothom s'ho feia a palletes per a veure qui cridaria més. Dels crits vingueren les raons i de les raons haurien vingut les plantofades, però... en aquest món sempre hi ha un però..., quan més exaltats estaven els ànims una pluja

O Garau

SASTRE

*Fa saber a la seva nombrosa clientela que ha rebut les novetats de temporada

CARRER SANT PAU, 85, TENDA

torrencial els ablandí els nervis. Els palamosins restaren com gallines mullades. Tot això passà en la primera part i 1 a 0 gols a favor del «Ceida».

Començà la segona part amb més aigua que abans. Cinc minuts més tard l'àrbitre suspengué el partit degut a la pluja i 2 a 0 gols a favor del «Ceida».

El pobre senyor Boadas, que suspengué el partit, se'n va sentir tantes i tantes de fresques com mai en la seva llarga vida d'actuar. A la cuènta aquella gentada de Palamós es cregueren que l'havia suspès per massa cridòria. Quan saberen el per què ho havia fet i amb la confiança d'un millor resultat amb els 40 minuts que mancaven a jugar no hi cabien de contents. L'entusiasme arribà al punt d'abraçar-lo i petonejar-lo en tant el senyor Boadas provava de desempellegar-se d'aquella colla de fanàtics extremats. A Palamós en tot són extremats. Pobrets!

Tenim molt d'interès en fer constar que en aquest partit els de Palamós no llençaren cap pedra contra ningú. Pot ésser perquè no eren a casa seva.

El «Palafrugell» ha perdut amb l'«Atlètic» de Sabadell a casa seva mateix per 1 a 0 gols. La província està desfeta. Són molts que els celebren aquests resultats i desitgen que en tinguin forces.

EL GERMÀ I L'ONCLE DE N'HAND

VIA LAIETANA, 30

Jarabe de FELLOWS

En la Convalecencia

El Jarabe de Fellows, es el tónico que, después de la enfermedad, repone en el cuerpo humano las sales químicas perdidas, tan necesarias para la buena salud.

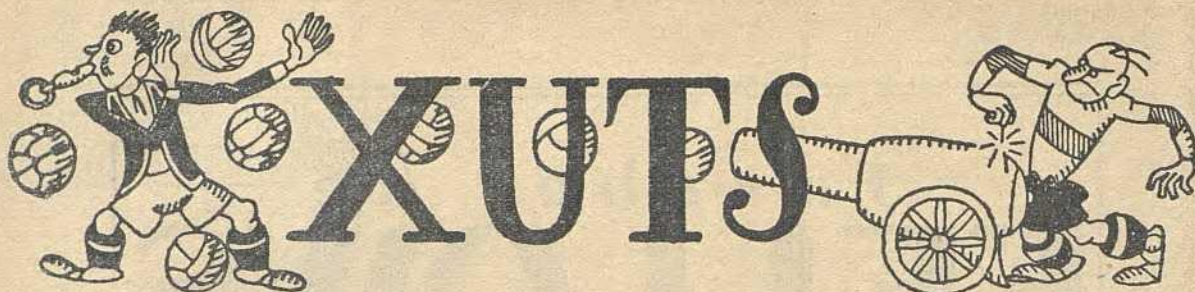
Los Médicos del mundo entero y durante más de 60 años lo recetan. ¿Porqué no prueba Vd. una botella en seguida?

Pero, Asegurese de que Sea FELLOWS

El Jarabe de Fellows, está confeccionado con ingredientes PUROS y PODEROSOS, por expertos farmacéuticos en un Laboratorio moderno. No puede ser imitado, ni tampoco manufacturado en local que no sea un Laboratorio legalmente constituido.

Exija Vd. Siempre la MARCA
"FELLOWS"

Abillat de soldadet, en Mas feia goma amunt i avall del Passeig de Gràcia, a l'hora dels *pollos pera* i de les *niñas bien*. L'Enriquet anava sense afaitar i carregat de pols, però gaudia de la magnífica companyia de quatre formoses damiselles que el portaven al mig. Elles veien perfectament que en Mas no anava pas *beaucoup* elegant, però es passejaven al seu costat més contentes que un gos amb un os i es donaven més *pisto* que en Figuerola després de resoldre el conflicte de l'Assemblea.

Va passar un conegut i va cridar, a part, al noi de Palafrugell:

—Enriquet! Com t'ho fas? Totes estan per tu. Que potser són col·leccionistes de gossos? Què els dónes? Perquè ara no vas pas tan elegant com això...

En Mas ensenyà aquelles rengleres de dents que té a la boca, féu acció de riure i li digué donant-se d'allò més importància:

—Vénen totes pel meu pamet. Que vaig poc elegant? No hi vol dir res, això. Ja se sap que la catedral no necessita adornos.

Retallem del *Mundo*, parlant de les disposicions federatives:

«...conceder un término de 15 días a los Clubs de primera y segunda categorías, para que dispongan en su campo de juego, de enfermera dotada de los necesarios elementos curativos de urgencia...»

AUBURN

EL VOSTRE

PROPIA

COTIDIA

Gerent: A. SUBIRANA: Casp, 32

De manera que *enfermera* i tot? Sí, eh? La feina que hi haurà amb els jugadors que es lesionaran! Pel gust d'ésser assistits per una infermera, hi haurà cua al botiquí.

Muntaner, 32: Barcelona

Ribao: Jardines, 9

El decano «Català» s'ha fet revisar un nou camp a Moncada, batent el record de canviar de camps, en el transcurs de quinze anys. Vegi's si no:

Carrer de Casanova, Quartels Nous, Cornellà, Sardanyola, Masnou, Les Planes i Moncada.

Malgrat hi manquin Girona, Olot i Manresa, és tot una volta a Catalunya la que ha fet el *decano de decanos*!

Anèmics!...

Recobrareu les forces perdudes amb el

GLICO CARNE

peptonizada Esteve

Què diuen? Que el «Barça» ha agafat por i per això no va a París?

Deu haver pensat que ja hi haurà prou feina a guanyar el «Sans» el diumenge, i no cal pas que per anar a buscar trenta dos francs i mig, que al canvi representen set pessetes amb seixanta, s'exposi a perdre un partit de campionat i a deixar-se esmicolar el prestigi per un equip francès que és el més modest (per no dir dolent) que es veu en qüestió de futbol.

Perquè, estiguin-ne segurs, ens pegarien fins i tot els de París.

Ai, «Barça», pel teu mal cap com t'has de veure!

El *Mundo* publicà un article de boxa parlant de Jack Dempsey. L'article no deixava de tenir un cert interès, però el que més va plaure a la gent fou una «foto» on hi havia en Dempsey i la seva muller Stelle Taylor assajant un drama. L'esmentada senyora estava asseguda d'una manera ben especial i el conjunt de la fotografia era d'allò més distret.

Augurem als bagulaires uns èxits definitius si perseveren en la publicació de retrats d'aquests, que sempre són més interessants que els de partits de futbol.

La Federació ha acordat, entre altres coses, imposar una multa de mil peles al «Barça» perquè hi va haver vius que falsificaren entrades del dia del partit amb l'«Español».

A Canaletes ho comentaven dos aficionats:

—Fixa't, tu!—deia l'un—. Ara, mil peles de multa al «Barça». La setmana passada requalificaren en Zamora i els Tena al seu gust. L'altra d'abans, anul·laren un gol clar com el sol.

—Dios mío, cómo cambian los tiempos!—va respondre l'altre per tot comentari.

I ho varen deixar així.

Diu *Gaceta Deportiva* que:

«...se trató en la Asamblea de delegados de unas crónicas en las que un testigo presencial, que no figura en la lista de gastos de la excursión a América...»

Trobem molt encertat que els

INSTRUMENTS DE MÚSICA
AL COMPTAT I A PLAÇOS
JAZZ - BANDS AMERICANAS
LA CASA MILLOR
MUSICAL GRANADOS
BANDS SANS

de l'esmentat diari s'expressin així. Per alguna cosa els va costar vint mil pàfies l'excursió del seu enviat especial.

Llegim en un rotatiu de color groc que parla d'esports:

«El Baracaldo ha protestado el acta de su partido contra el Alavés.—Bilbao, 23 (por conferencia).—El Baracaldo ha protestado el acta de su partido jugado contra el Arenas.»

Aquest «Baracaldo» deu ésser una cosa terrible! «Alavés»? «Arenas»? Quina manera de protestar actas! No li deu estar res bé.

S'anuncien per la Candelera els campionats d'Espanya d'skis a les pistes de neu de La Molina.

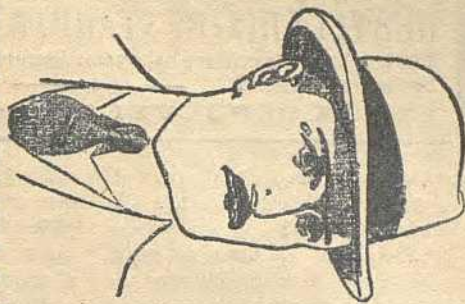
Suposem que en Meléndez ja ha rebut ordre de fer-se l'equip i començar a preparar la maleta.

Aquests del *Mundo* no s'estan de res.

L'Alcàntara, quan es va enterar que li atribuïen unes manifestacions on sollicitava la plaça d'entrenador de xicots joves del «Barça», es va esgarriar:

—Como si yo no tuviera ya suficiente trabajo con mi cliniquita. Me ha fastidiado.

TANGANELLI
JAVIER I, núm. 5
Darreres novel·les
de la temporada
PREUS LIMITATS
A la presentació d'aquest
anunci, es farà un 10 per
100 de descompte

L'Aguirre s'apunta cada èxit...

Quan xerrarem això, a en Piera se li posaran els cabells de punta, comprenent que contra els nostres espies no hi ha res a fer.

La setmana passada, el «Barça», aprofitant els beneficis del partit «Barcelona»-«Español», va liquidar als jugadors el premi metàl·lic del campionat d'Espanya i creiem que fins una part del 30 per 100 de la tournée.

Perquè no creguin que parlem sense coneixement de causa, només els direm que en Piera el dijous va comprar 6 obligacions dels F. C. d'A. i que ja s'ha entrenat a tallar el cupó.

Alça, Piera!

Ara sí que et veiem amb un pijama, un casquet i unes pantufles, jugant al «quinto» després de sopar i donant panís al canari.

Els directius del «Barça» varen quedar encatarinats d'en Solà.

—Aquest és el que necessitem!— cridaven—. Aquest és el que ens convé!

En pensar, només, que la partida de la porra podria malpensar, fa vuit dies que no surt de casa.

TRAJOS A PLAÇOS 5 PERSENTES SETMANALS
Sastreria SABOYA
Carme, 44, entresol, 2.ª (enfrent de l'Hospital)

L'assumpta Cruella, Just, Zamora, etc., encara no està clos del tot.

Què manca, doncs?

Ah, sí, té raó! Manca que en Just vagi a donar explicacions a en Zamora i als germans Tena i els ofereixi els seus respectes.

Ho trobem molt posat en raó.

Aquí va un retall d'una revista argentina que, a la seva manera, fa brometa:

«No pierden tiempo.—Estos catalanes no pierden oportunidad de hacer algo por su club. Visto que las cosas iban mal, y que la tortilla se daba vuelta tiro a tiro, decidieron volver a España reforzados.

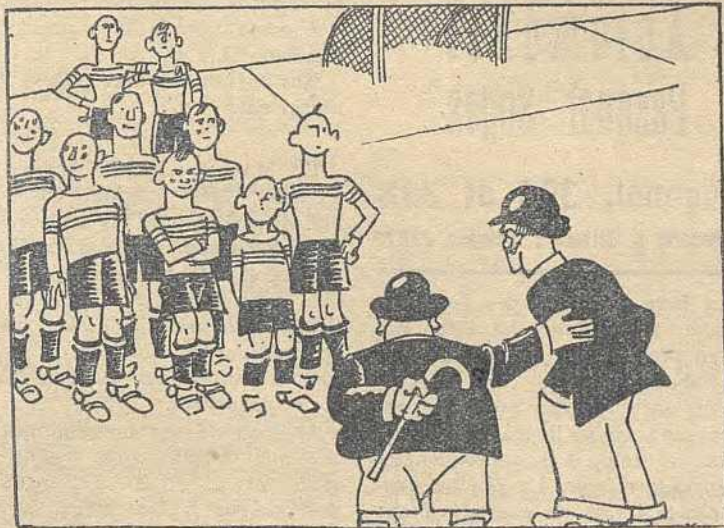
—Oye, noy: ¿ca te parece si nos fuéramos a casa portándonos a un par de cracks porteños?

—¡Ca me parece bien!

Y lo vieron a Orsi. Raimundo es, precisamente, lo que les hace falta a ellos. Con Piera a un lado y Orsi a otro, los cata se animan a ganarle a la corte celestial, si la corte celestial se calza tamangos de football. Lo malo es que no hubo modo de entenderse. Orsi pedía demasiado... Pedía...

—Mil duros d'entrada... Doscientos por mes..., cincuenta por cada pepino..., casa, comida, ropa limpia y... ¡un lago de regatas!

Los catalanes se quedaron fríos.

—Aquests xicots del «Sans» acaben de jugar un partit i es queden tan fresquets.

—El secret consisteix en què es refresquen la boca amb goma de mastegar marca WRIGLEY'S.

Dipositaris: «Papeles de Estano, S. A.»—Sadurní, 11, Barcelona.

CERVECERIA-RESTAURANT "LA PATRIA"

S'hi celebren els millors banquets: Esmeradissim servei a la carta
Preus reduïdíssims ————— alonets independents

PLAÇA SEPÚLYEDA (xanfrà Muntaner)

—¡ Un lago de regatas para ti solo, noy!... Tú estás mat... ¿Y por qué lo quieres?

—Para echar el bote al agua cada vez que me venga la gana...

Manoi, que és tronat!

L'«Extremefi», de Badajoz, ha arreplegat una colla de catalans, entre els quals hi ha Garrobé, Feliu, Gularons, Fandos, Castro, Gorgonio, etc., etc. Diu que estan disposats a fer un equip d'empenta i que no hi planyeran les peles. La nòmina ascendeix a la respectable quantitat de setanta cinc mil pessetes.

Decididament encara en queden.

El nedador Segalà, campió i *re-cordman*, dies enrera va anar a un casament, d'aquells casaments en els quals hom acostuma anar abillat amb jaquet. En Segalà també se'n va posar un, però es donava la casualitat que li era una mica gran, perquè vostès ja deuen saber que en Segalà és aquell noi tan escanyolit.

El xicot va reflexionar: «L'acabaré d'omplir amb papers de diari i així, a més d'anar molt mudat, se'm marcaran unes espatlles d'atleta, que bueno.» I així ho féu. Es posà el jaquet i l'acabà d'omplir amb boata fins que li va quedar ben igualat i marcava d'espatlles com l'Uzcudun.

Al club se'n varen enterar i cada vegada que hi va li prenen més el pèl que aleshores de la cèlebre caricatura.

El nostre conegut Zabala, a Oviedo també comença ja a anar de *capa calda*. Ja el discuteixen de davant-centre, d'interior, de mig i de defensa.

Esperem que en La Riva se'n compadirà i l'enviarà a buscar, donant-li un lloc al primer equip... dels paletes que treballen per posar teulada a la tribuna.

Pel que es veu, a Saragossa la cosa està que bufa. Abans del partit «Saragossa»-«Pàtria», en Vilar-

rodona, porter del primer, va rebre un anònim amenaçant-lo amb obsequiar-lo amb una ració de plom si per culpa seva es perdia el partit.

Aquí a això encara no hi hem arribat. A tot estirar, els anem a esperar un parell de dies abans i els clavem un estofat.

Però no xerrem tant i anem més de cara a la feina.

Per a evitar desorientacions en els preus de

Neumàtics Accessoris Olis Recanvis

demanen sempre preus a

Comercial Industrial
Automòbil
Pasqual Sogas

Diagonal, 394 al 398

Cantonada a Girona : Telèfon 73871

En Pere Martí, el pes fort Studebaker sabadellenc, ha estat nomenat professor de natació del «C. N. Sabadell».

Dies enrera anà a provar la nova piscina i s'hi llençà ben bé de panxa al mig. Les conseqüències foren esgarriofoses. La piscina quedà eixuta i tots els que al voltant

contemplaven l'exhibició quedaren molls com a gallines i qui més qui menys tothom fou víctima del naufragi.

Després d'això encara el volien estomacar perquè amb el que els costa a Sabadell de pouar l'aigua que cap a aquella piscina...

Els del *Mundo* ja han trobat un substitut de l'Ors, que el supera i de molt.

Es tracta d'en Fina, que fent informacions sensacionals, demanant copes de conyac i despreciant habanos no té aturador.

Qui serà el secretari general del «Barcelona»?

Els aspirants són un maquiavèlic i una ingènua.

En Cabot, podem assegurar que a primers d'any fixarà la residència a Barcelona. Aquesta vegada, però, ens sembla que al senyor Cabot li ha sortit un os.

Ens referim a en Figuerola.

De vegades pot més la ingenuïtat que el maquiavelisme.

Per ésser delegat de milenar hi ha bufetades.

Ara comprenem les empentes que hi ha entre els delegats per ésser directius.

En Sastre no pot jugar, però no és degut a que es trobi lesionat.

Aquesta vegada es tracta d'una indisposició.

Ens agradaria saber què se li ha indisposat.

En Mas, el popular cambrer del «Tivoli», està indignat contra el Difunt perquè amb els seus comentaris de la setmana passada li feia prometre cafè i copa si l'«Español» guanyava, i com que els vaticinis han resultat certs, ara es veu obligat a convidar a cafè i copa a tota la «penya» d'en *Ricardo el deportista*.

Anem a dir que la indignació és una mica teatral, tota vegada que quan surt al XUT! i la «penya» dels *tangos* li ho retreu, sembla

NO PERDI EL TEMPS BUSCANT
LO MÉS NOU EN PANYERIA HO TROBARÀ A LA
SASTRERIA SERRA Rambla, cantonada S. Pau

Tot sportman beu CHAMPANY RIGOL

un paó inflat de satisfacció, amagada sota una cara plena d'enuig. «Pavero»!

Hi ha un altre cambrer que sembla el «Gallo», (per la clepsa), que no sols convidaria a cafè i copa per sortir al XUT!, sinó que fins pagaria un sopar i tot, o bé una ampolla de conyac, com en Mas.

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

En Torralba fa forrolla per la terra de les revolucions. Vegi's, si no, el que una revista d'esports diu del seu debut entre el primer equip i el segon del club «Espanya», de Mèxic:

«La curiosidad del público estaba fija en la persona del debutante, que desde los primeros momentos comprobó ser en realidad un jugador de primerísima fila. (Es veu que no hi havia confiança amb les seguretats que ell els donava.) Su modo de cortar los avances enemigos, su estilo para servir el balón a los delanteros (nosaltres ja li dèiem dolent), sus marrullerías (mau!, si que l'han conegut aviat) y su habilidad para desplazarse, le conquistaron las simpatías populares y las opiniones fueron en todo favorables a Torralba, ya que se trata de un medio-ala de calidad, que contra enemigos de mayor fuerza podrá demostrar sus grandes facultades, no mermadas todavía ni por el tiempo ni por la falta de un entrenamiento concienzudo.»

ESTABLIMENTS

CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS

Cuberts suculents des de 3'50
BANQUETS, carta i abonaments
senyorialis únics

MENÚ DE 5 PESSETES

Entremesos assortits, paella o caneloni, peix assortit o fiambres, pollastre o filet amb trufas, gelats o flan, fruita variada, vi de marca, moka y licors.-Orquestra, ambient deliciós, telèfons, salons

Diputació, 202 (costat Muntané) Pas-satge del Crèdit, 5 i 7 (costat Fernando)

Recomanem a tots els asos que vegin minvar les seves facultats, un viatget cap a Mèxic, per acabar d'explotar les facultats.

Sancho, què fas, parat?

En Bosch, l'extrem *realista*, és l'home del dia i no s'entén amb tants intervius com li solliciten els plomífers.

Dies enrera va ésser el sant d'aquest jugador i el seu pare regalava un cigar a tots els plomífers que anaven a interrogar el seu «Tin».

Segons estadístiques que conservem als soterranis de la Redacció, en va repartir trenta cinc.

A la Redacció, quan vàrem enterar-nos de la notícia, tot eren batusses per anar a entreviar-lo... Fins en Tifeta, que no fuma, volia anar a fer el «gorrero»!

CARRER JAUME I 11

D'un intervui amb en Solà, la *revelación* del partit «Barça»-«Espanol», publicat en el número del *Baúl* de divendres passat, reproduïm aquest retall:

«—Entonces ¿ha visto usted colmadas todas sus aspiraciones? ¿No abriga ninguna?»

«—Sólo pretendo una cosa para considerarme satisfecho. Un empleo en el Ayuntamiento como creo que me va a lograr el Español.»

Estem segurs que l'ofici d'urbà el deu tenir engrescat.

—En què es funden?—diran vostès.

—Senzillament: a quin porter de futbol no l'ha de temptar un ofici que doni facultats per a fer executar tantes «parades» com es desitgi, a tothom?

*Ha d'ésser una «venjança» molt castissa!

D'un intervui amb en Bosch, l'altra *revelación realista*, publicat en el *Mundo*, copiem aquest tros:

El campió dels CHAMPANYS RIGOL

«—Jamás pensé que pudiera llegar tan alto. Vefa a Samitier y a Zamora en los cromos de chocolate y en los periódicos y los admiraba y me hubiera gustado ser uno de ellos o como ellos, pero no pensé, ni soñarlo, en que había de conseguirlo... ni creo que habré de lograrlo. ¡¡Si me parece que estoy soñando todavía de haber llegado donde estoy y aun no estoy seguro de que estoy donde he llegado!!»

Bufa, que és complicat això! Ni una conferència d'en Dalf o un article d'en Trball!

De la secció «Per Canaletes diuen...», de *La Nau*, copiem:

«Que En Llorenç s'entrena de davanter centre, i que Walter i Mas formaran amb l'ex-porter, la futura tripleta central de l'atac blau-grana en els partits de compromís.»

Endavant i mandanga al canto!

Aviat, dintre el periodisme esportiu només hi haurà uns quants plomífers seriosos i inofensius: serem nosaltres, els sidralistes.

Pels socis del «Barça» totes les tragèdies que succeeixin a la seva porteria són culpa de l'Uriach, sense tenir en compte que la defensa passa per una temporada de pronòstic.

Es allò: si guanyen, ho deuen a en Sami, i si perden, el porter en té la culpa...

Maps blaucs i
cutis formós si
gasteu la famosa

Crema-Tina

A França projecten la creació d'una categoria de boxadors, superior al pes màxim, que ja no serà tal. Una mena d'animals antediluvians.

Serà l'única manera que al pobre Uzcudun no li clavin adversaris de cent i pico de quilos, com

PROVEU
L'AMILCAR

8 CV.

PROVENÇA, 185

Cuberts especials. Recepció directa diària d'Ostres i Mariscos

RESTAURANT RIERA

P. de Gràcia, 100
Telèfon 75075

Policlínica **BA CREU**

Carrer de Sant Pau, 40

**UROLOGIA : Curació ràpida
per mètodes moderns**

en Wills, Godfrey i en Firpo, que segons diuen té en perspectiva.

En Bigueres en poc temps s'ha fet l'amò i molts inquireixen la seva procedència.

Doncs junt amb en Sorribes va formar la ratlla de defenses de l'«Atlético», de Sabadell, que fa dues temporades era el terror del grup «B».

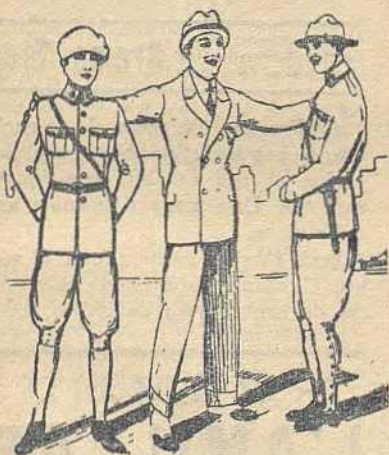
Dels davanters, s'entén...

Diu que en Sami els diumenges per dinar menja cabrit. Això la carnissera de la parada ho ha dit a la raspa de casa i és rigorosament històric.

Es més, va afegir que menjar cabrit li porta sort i el diumenge per tal d'assegurar-se la victòria, ell sol se'n va menjar dues cuixes.

Menys mal que el que li porta sort és el cabrit.

Si fos be, el millor dia que s'hagués acabat a la plaça, seria capaç de menjar-se un delegat.

Estic content i sóc feliç, perquè tindrè l'uniforme més elegant que es fa a Barcelona, com el vostre.

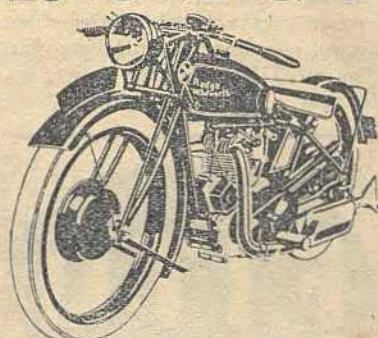
Mentre l'«Español», en feia cinc al «Sans», el «Barça» empatava amb penes i treballs forçats amb l'«Europa».

Com acabarà això?

L'únic que podia fer enrenou era el «Sans» i el diumenge es va desinflar.

Seria curiós, per no dir insòlit, que enguany fallés la tradició.

R U D G E

3. SUBIRANA : Claris, 75

L'hora del correu

Guitarra. — En farem una anècdota per al número Calendari d'enguany.

Alexandre. — Tingui paciència i un dia o altre sortirà.

Champany **RIGOL** É UNA MERAVELLA

S. M. — Agraïts.

Muley Kan-Kan. — Tangos, no! Li demanem agenollat! Si no en té prou, plorarem com en Figuerola, per tal d'enternir-lo! Tangos, no!

Itesnoff. — Durant sis anys de XUT! hem rebut raves de totes magnituds! Com el seu, però, no n'hem rebut cap. Es el comble. Seguidament perquè els llegidors no ens titllin d'exigents n'hi reproduïrem un bocí:

«Ahre voy a descambiar un villete de 25 pts a y ab es anco li vareix dir y veuse sortir sense tornari deixanlo que ell pagues la consumesió y encara en deu espara si no la en tret.»

J. S. H. —

No es verdad ángel de amor
que estripando tu cuartilla
más puro el cuévano brilla
y se respira mejor

Si? Doncs no en parlem més.

Jat. —

Jesús! Dionisio! Qué es esto!
Yo desfallezco! Mi madre!
Es un dibujo o un rave
que se va directo al cesto?

Peterossi. — Davant de la seva frescor ja no sabem que desitjar-li. Ens ha tapat. Que s'hi conservi i... petonets al gos i una puntada de peu al nen.

Tety. — S'ha aprofitat quelcom.

Imp. COSTA : Analt, 45.—Barcelona

QUOTES!!

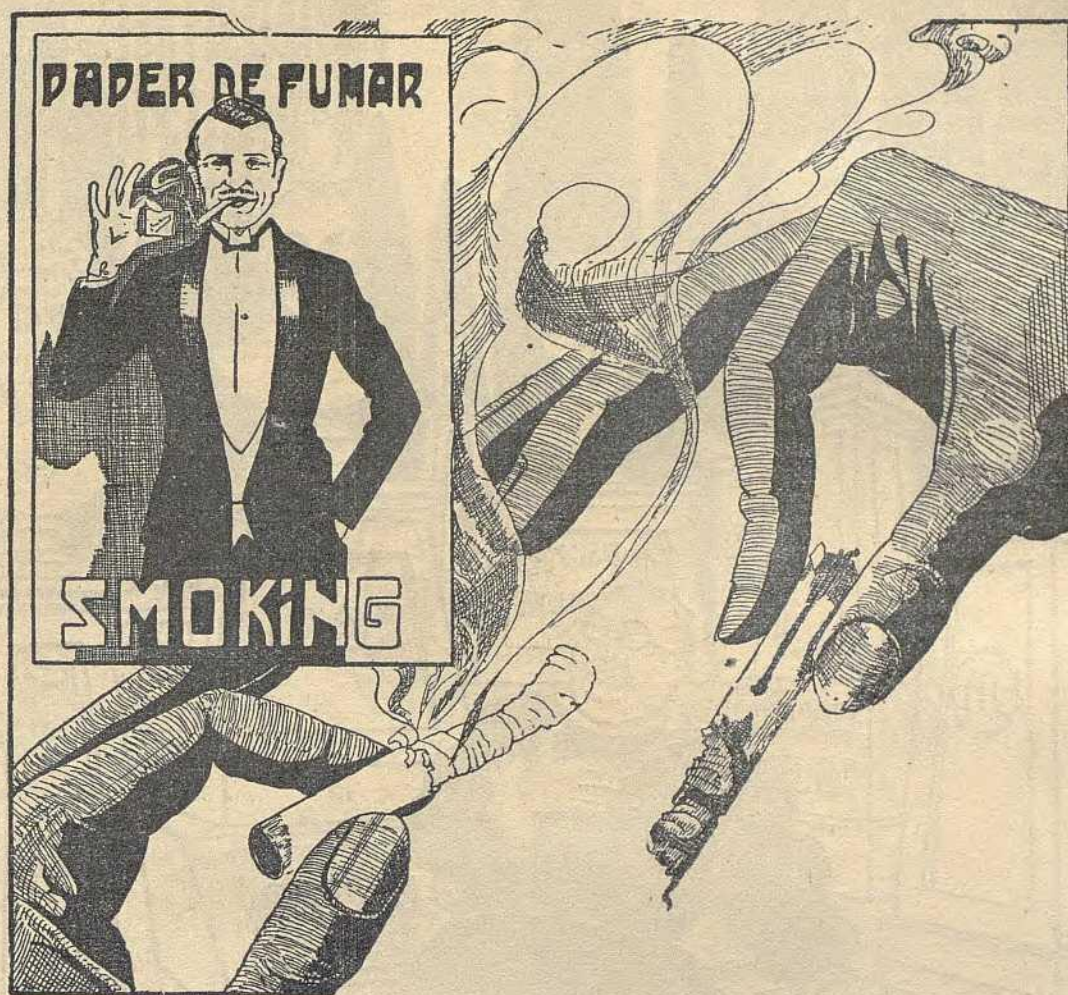
Equipeu-vos a la casa

ISIDRE CERCAVINS

equips complets des de 200 ptes., ben fets,
elegants i econòmics

4, PLAÇA DE LA MERCE, 4
BARCELONA

Al costat de Capifania General

Es un inconvenient
una cigarreta **que es consumeixi**
amb rapidesa, sense donar temps
de assaborir-la. Es malgasta el tabac
inútilment, les cendres cauen amb
facilitat damunt del vestit del fuma-
dor, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient
una cigarreta **que s'apagui amb**
frequència, havent d'encendre-la
diverses vegades. Produeix cendres
negres, i el tabac perd bona
part dels seus sabor i aroma

Aquets defectes que
den eliminats emprant
el **paper de fumar**
aquestes raons que ha estat el més ben acollit

SMOKING

de **combustió lenta**,
sabor agradós, molt
resistent i fi. Es per
pels fumadors intel·ligents

ESCUULTOR-GAMTER:

Ah! Mármoles que mis manos
pulieron con tanto afán,
esta noche os llorarán
diez mil socios casquivanos.

Y al mirar de este panteón
las gigantes proporciones
tendrán las generaciones
la vuestra en veneración.

Mas yendo y viniendo días
se medirán unas tras otras,
mientras en pie estaréis vosotras
póstumas memorias mías.